

anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MICHAEL SWANWICK

TRANSMIGRAȚIA LUI PHILIP K.

508

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
GABRIELA BULIGA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
PAVEL D. CONSTANTIN
Tehnoredactare computerizată
PAVEL D. CONSTANTIN
Coperta
WALTER RIESS
Difuzarea
CORNEL DANELIUC
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 200

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 508/februarie 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

Ministerul Planetar al Comerţului

WorldCon-ul 51 a fost pentru mine - mă repet, dar n-am încotro - o experienţă extraordinară, de aceea vă rog să nu vă miraţi dacă o să mai vedeţi şi altă dată începând editorialul cu: "Ehei, când am fost eu la San Francisco...". A fost, zic, o experienţă de neuitat, nu numai pentru fantastica lucrare de inginerie, podul numit Golden Gate, nu numai pentru tramvaiul care sfidează pur şi simplu legile gravitaţiei, nici pentru zgârie-norul în formă de piramidă, ci pentru oamenii uluitori pe care i-am întâlnit acolo, lumea din care facem parte şi noi doi, cititorule.

Iar în mulţimea de acolo, conştientă de globalitatea ei, un tip senzaţional, savant în nu ştiu câte domenii şi scriitor, pe nume Jack Cohen, a susţinut, la un moment dat, într-o conferinţă (dar are şi o carte scrisă pe această temă) că evoluţia materiei şi a vieţii a ajuns la punctul ei culminant în momentul apariţiei fandomului SF! Ba chiar, descoperindu-mă şi aflând şi funcţia pe care o am acum (funcţionar cu oarece răspunderi la un minister), Jack a stabilit că eu sunt acea "missing link", verigă lipsă din lanţul social al fandomului.(care, cum ştie toată lumea bună - adică, noi, fandomul -, cuprinde savanţi, scriitori, artişti, teleaşti, cineaşti, ziarişti şi - culme a evoluţiei - pe însuşi fanul SF, vector şi atractor social, cel care pune în aplicare ideile creatorilor şi construieşte, cu mâinile lui, ziua de mâine).

Deci vă vorbesc de pe acea poziţie de "missing link" a fandomului, care ar fi aceea a *specialistului în SF aplicat*.

Poziţia mă obligă să vă vorbesc despre administraţia viitoare a Pământului. În numărul trecut al CPSF(A) v-am vorbit, de altfel, despre un *guvern mondial*. Acum voi detalia, dezvoltând ideea din titlul editorialului.

Aşadar, un Minister Planetar al Comerţului. De ce? Evident, pentru a lupta împotriva haosului comercial. Pentru realizarea, folosind marile *networks* (viitoare) ale unui *InforMond* împrăştiind cu promptitudine informaţia, ale unui bun marketing global, care să sesizeze nevoile, dar şi eventualele dumping-uri şi diversele produse şi ilegalităţile etc. Pentru o reţea managerială a transnaţionalelor, dar şi un inventar exact al companiilor naţionale importante. Un organism care să aibă iniţiative legislative, pe care să le transforme în legi Adunarea Generală ONU, Parlamentul Pământului.

În acest sens s-au făcut deja paşi în zilele noastre, actul final a ceea ce se numeşte "Runda Uruguay" consacrând cea mai ambiţioasă realizare a comerţului mondial cunoscută de istorie - adică mai mult comerţ, mai multe investiţii, locuri de muncă în plus, câştiguri sporite pentru toţi. Consfinţite printr-un tratat internaţional, a cărui semnare va avea loc în aprilie 1994 la Marrakech, în Maroc (Doamne! Ce oraş superb!), pachetul global de acorduri va însemna naşterea unei noi organizaţii multilaterale de comerţ pentru întreaga economie a Pământului.

Câteva principii domină "Runda Uruguay". *Accesul pe piaţă*, de pildă, diminuând taxele vamale aplicate produselor industriale; deschiderea tuturor pieţelor pentru *mărfurile agricole* de import, la 3% - 5% în raport cu consumul intern al fiecărei ţări; *barierele netarifare*, care vor fi înlocuite cu drepturi vamale (în timp, din ce în ce mai mici); reducerea *măsurilor interne* (deci a subvenţiilor) cu 20%; integrarea, în etape, a *sectorului textile*, între acordurile GATT, la fel a *serviciilor* (care reprezintă acum 20% în comerţul mondial şi 60% în subansamblul economiei mondiale); idem: *măsurile antidumping, dreptul de proprietate intelectuală* (n-o să mai putem "şterpeli" povestiri SF, bunule cititor...), *pieţele publice, reglementarea conflictelor* (un "tribunal comercial" al omenirii, nu?).

Deci paşii esenţiali s-au făcut. În aer, pe apă, pe căi ferate şi şosele comerţul mondial sporeşte şi se aşază pe baze noi, solide, legale. Marii comercianţi ai antichităţii, fenicienii, pot fi mândri de noi. Omenirea se autoorganizează - iar pe negustorie se pune mare preţ.

Comercianţi serioşi se pregătesc pentru marile aventuri comerciale, la un foarte înalt nivel. Apar noi birocraţi (electronici), noi miniştri (probabil, până la urmă, tot electronici), noi produse de comercializat şi... dispar banii, căci reţeaua de bănci transferă (electronic, binînţeles) impulsuri însemnând valoare.

Lumea se schimbă. Mişcarea omenirii pe planetă ia alură nebunească - te cam ia durerea de cap când încerci să-ţi imaginezi cum se învârt mecanismele Pământului.

Pe urmă, nu-i aşa, or să apară *negustorii spaţiali*, de care ne tot vorbeşte Fred Pohl. Dar încurc lucrurile. Asta-i de-acum o altă poveste. Intrăm cu ea acolo unde se cuvine, adică în cartea noastră SF cea de toate zilele. Spunem ce spunem povestea până ce molipsim câteva generaţii (viitoare). Între timp, pământenii au colonizat câteva planete. Cuiva - "missing link", politician SF, vizionar etc. - îi vine ideea unei "Runde Uruguay", care se va numi, de pildă, "Runda Marte". Tragem noi, pământenii (viitori), un tratat planetar, o frumuseţe - să fie mândri de noi strămoşii fenicieni.

Pe urmă apar negustorii galactici...

Alexandru Mironov

Ursula K. Le Guin

MIT ŞI ARHETIP ÎN SCIENCE FICTION (I)

"Science fiction-ul este mitologia lumii moderne." Iată un slogan bun şi folositor în cazul confruntărilor cu cei ce ignoră sau dispreţuiesc SF-ul, deoarece îi obligă să gândească. Dar, aidoma tuturor sloganurilor, e doar pe jumătate adevărat şi, o dată folosit ca adevăr integral, poate crea tot felul de confuzii.

Trebuie avut în vedere acel termen complex, "mitologie". Ce este un mit?

"Mitul e o încercare de a explica, în termeni raţionali, fapte încă neînţelese raţional." Aceasta e definiţia oferită de mentalitatea reductivă, scientistă, a primei jumătăţi a secolului XX, şi încă acceptată de mulţi. Conform acestei definiţii, zeul Apollo "e doar" un efort nereuşit al minţilor primitive, făcut pentru explicarea naturii şi comportării Soarelui. De îndată ce se înţelege raţional că Soarele e o minge de foc mult mai mare decât Pământul, iar comportarea îi e descrisă de legi ştiinţifice, vechea pseudoexplicaţie mitologică e abandonată, secată. Armăsarii semeţi şi carul de aur dispar, zeul e detronat, iar faptele sale rămân doar o poveste frumoasă pentru copii. Conform acestui mecanism, progresul ştiinţific este o secătuire treptată a conţinutului mitologic. Şi, în ceea ce priveşte conţinutul raţional şi funcţia explicativă a mitului, afirmaţia de mai sus e convenabilă. Însă raţionalul şi explicativul sunt doar o funcţie a mitului. Mitul este expresia unuia din modurile în care fiinţa umană, corp/suflet, percepe, înţelege şi se raportează universului. Aidoma ştiinţei, el e produsul unui mod uman primar de aprehensiune. Să pretinzi că mitul poate fi înlocuit de cogniţie abstractă sau cantitativă înseamnă să pretinzi că fiinţa umană e, potenţial sau ideal, o creatură de raţiune pură, o Minte destrupată. Ar fi frumos, într-adevăr, să fim cu toţii mici balonaşe de raţiune pură, plutind pe cursul timpului, însă nu e aşa. Suntem fiinţe raţionale şi senzuale, emotive, capricioase, etice, mânate de nevoi, tânjind după împliniri pe care intelectul singur nu le poate satisface. Acolo unde aceste alte moduri de a fi sunt nepotrivite, intelectul ar trebui să primeze. Acolo unde intelectul dă greş, şi întotdeauna trebuie să dea greş fiindcă altfel am deveni balonaşe destrupate, primează unul dintre celelalte moduri. De pildă, mitul, intuiţia mitologică. Extrem de versatil în aria proprie de funcţionare, nu necesită înlocuitor. Doar aroganţa schizoidă a scientismului modern pretinde că trebuie înlocuit şi această pretenţie e copilăros de naivă. De exemplu, datele ştiinţifice referitoare la natura şi comportarea Soarelui explică cumva (necum de a mai desluşi) remarcabila viaţă sexuală a lui Apollo sau rolul său de zeu al muzicii şi al armoniei divine? Nu, câtuşi de puţin; nu are nimic comun cu sexul, muzica, armonia sau divinitatea; *ca ştiinţă* însă, n-a emis astfel de pretenţii - spre deosebire de scientism. Apollo nu e Soarele şi nici n-a fost vreodată. De fapt, Soarele "este de-abia" una dintre denumirile lui Apollo.

Deci, atât timp cât nu susţinem că fie ştiinţa din SF înlocuieşte mitologiile "vechi", "false", fie ficţiunea din SF e doar o încercare de a explica ce nu a explicat încă ştiinţa, putem folosi sloganul iniţial amintit. Science fictionul e mitologia lumii moderne - sau una din mitologiile ei - chiar dacă e un gen artistic foarte intelectualizat, iar mitologia e un mod aprehensiv non-intelectual. Şi asta fiindcă SF-ul mitizează pentru a sensibiliza lumea în care trăim, o lume adânc modelată şi schimbată de ştiinţă şi tehnologie; originalitatea constă în mitizarea unui material inedit.

Mai apare o condiţie ce trebuie respectată. Existenţa materialului mitic într-un text nu implică mitizarea.

Iată o povestire SF. Trama se mulează precis pe cea a unui mit străvechi sau prezintă personaje modelate după anumiţi zei şi eroi ai legendei. O putem considera mit? Nu neapărat; de fapt, probabil că nu. Nu e vorba de mitizare, ci de furt.

Furtul e parte integrală a unei literaturi sănătoase. E mult mai uşor să furi o tramă solidă din vreo carte veche decât să inventezi. Oricum, după ce ai asudat din greu pentru a imagina o tramă originală, deseori nu obţii decât o paralelă perfectă la una din străvechile istorisiri (vom reveni asupra acestui fapt curios). Şi fiindcă în zestrea de legende întâlneşti la tot pasul poveşti trainice şi frumoase şi fiindcă ele se cer repovestite din generaţie în generaţie, de ce să nu le foloseşti? Eu, una, nu condamn această practică; unele părţi din primul meu roman* au fost preluate integral din miturile nordice (Brisingamen, colierul lui Freya şi episoade din viaţa lui Odin). Bineînţeles, versiunea mea nu e o cârpeală a originalului şi cred că n-am făcut nici un rău zeilor din Asgard, iar ei au făcut ceva bine cărţii mele. Acest soi de furtişag, permanent

* E vorba de *Rocannon's World* (Lumea lui Rocannon), 1966, apărut în româneşte în revista *Orion* nr. 4/1989. - n. tr.

prezent, naşte multe lucrări de artă plăcute, chiar dacă nu duce la creaţii cu adevărat originale.

Există însă o altă formă de furt conştient, cu mult mai nocivă şi, simultan, autonocivă. În multe cursuri universitare de limbă engleză, cuvintelor "mit" şi "simbol" li se conferă o extraordinară încărcătură de semnificaţie. Efectiv, n-ai făcut nimic dacă nu reuşeşti să vezi un simbol ascunzându-se ca o potârniche speriată sub fiecare pagină. Şi-n multe cursuri de literatură generală, animăluţele se înmulţesc, foind peste tot locul. Aceasta ce Înseamnă? Aceasta ce Simbolizează? Care e Structura Mitică? Studenţii ies de la astfel de cursuri împleticindu-se, cu mintea plină de potârnichi. Pe urmă se aşază şi scriu o grămadă de pompozităţi vide, având permanenta certitudine că aşa a plesnit-o Melville.

Chiar şi atunci când încep să-şi dea seama că arta nu e produsă doar pentru critici, ci şi pentru alte fiinţe umane, unii dintre ei păstrează tenta supraintelectualizării. Ei încă nu înţeleg că simbolul nu e semnul a ceva cunoscut, ci indicatorul a ceva necunoscut, inexprimabil altfel decât simbolic. Confundă simbolul (semnificaţie vie) cu alegoria (echivalenţă moartă).

Şi astfel, folosesc arogant mitologia, raţionalizând-o, tratând-o cu infatuare. Preiau trame şi personaje nu în modul furişat, cinstit şi onest în felul lui, al pungaşului literar, ci pozând, făcând paradă de acest lucru. O asemenea folosire a mitului aduce un real deserviciu originalului, trivializându-l fără nici un avantaj pentru text. Sperficialitatea originii e deseori trădată ori de vocabularul elaborat şi stilul ostentativ criptic, ori de crisparea glumeaţă şi familiară a tonului. I-a priviţi-mă, aici sus, pe Olimp, voi, ăia de jos, cât de intim sunt cu Afrodita. Lume, lume, jonglerul de simboluri! Noi, sofisticaţii, noi ştim cum să-nvârtim arhetipurile astea prăfuite.

Dar Zeus veghează şi întotdeauna îi fulgeră. ZAP!

Până aici am vorbit de parcă toate mitologiile la care ar putea apela scriitorul sunt moarte - adică n-ar fi privite de scriitor şi comunitatea sa cu vreun alt tip de emoţie în afara aprecierii estetice. Lucrurile sunt departe de a fi aşa. E uşor să fii intim cu Afrodita. Cine mai crede acum în nu ştiu ce uitată zeitate greacă? Există însă şi mitologii în viaţă. De exemplu Fecioara Maria; sau Statul.

Pentru o concretizare a folosirii de către science fiction a unui ansamblu mitologic religios viu, s-ar putea studia scrierile lui Cordwainer Smith, a cărui credinţă creştină e evidentă de-a lungul întregii sale opere, apărând în motive cum ar fi salvatorul, martirul, învierea, "suboamenii". Indiferent de credinţa religioasă, creştină sau nu, nu poţi decât admira deschis puterea şi pasiunea insuflate textelor de credinţa vie a autorului. În general însă, cred că tendinţa critică de identificare a temelor creştine în SF e sterilă şi confuză. Pentru majoritatea scriitorilor de SF temele creştine sunt semne moarte, nu simboluri vii, iar cei ce le folosesc o fac, cel mai adesea, pentru a obţine gratuit o încărcătură emoţională. Încalecă pe gratis crucifixul, la fel cum alţii profită cinic de pe urma prezentului moft ocultist. Distanţa la care ei se află de misticismul naiv, cinstit, al unui Arthur Clarke, străduindu-se să-şi exprime propriul simbol valid al învierii, se măsoară în ani-lumină.

Dincolo şi deasupra marilor mitologii vii ale religiei şi puterii mai există o regiune de pătrundere a SF-ului. S-o numim aria Submitului: prin aceasta înţeleg acele imagini, teme şi motive care nu prezintă rezonanţă religioasă sau morală, valoare intelectuală sau estetică, dar care sunt viguroase, trainice şi vii, astfel încât nu pot fi clasate ca simple stereotipuri. Le cunoaştem şi le folosim cu toţii. Sunt colective în sensul cel mai propriu al cuvântului. Superman e un submit. Tată i-a fost Nietzsche, mamă o revistă de benzi desenate, iar el trăieşte în mintea oricărui adolescent - şi a altor milioane. Submituri ale SF-ului mai sunt eroii blonzi din *sword and sorcery* şi armele lor neobişnuite; computere dereglate sau auto-zeificatoare; savanţi nebuni; dictatori binevolenţi; detectivi care descoperă vinovatul; capitalişti care cumpără şi vând galaxii; căpitani şi/sau soldaţi spaţiali curajoşi; extratereştri răi; extratereştri buni şi fiece tânără stupidă cu sânii ascuţiţi ce-a fost vreodată scăpată din labele monştrilor, i s-au ţinut prelegeri, a fost îndrumată sau, mai recent, violată de către unul din personajele mai sus menţionate.

E o jignire să numeşti mitologice asemenea creaturi. Ele sunt prea groteşti pentru un termen atât de nobil. Dar, în acelaşi timp, trăiesc în cărţi, reviste, filme, desene, reclame şi chiar în minţile noastre. Îşi trag seva din rădăcinile mitului, adânc împlântate în subconştientul nostru, acea vastă şi tulbure regiune a psihicului, întinsă poate şi dincolo de el, pe care Jung a numit-o "colectivă" pentru că e identică în noi toţi, la fel cum trupurile noastre sunt în esenţă aceleaşi. Vigoarea acestor făpturi provine de acolo, deci ele nu pot fi ignorate. Mai ales atunci când motivează o mişcare mondială de tipul fascismului! Dar nici nu pot furniza materiale folositoare artei. Posedă vitalitatea subconştientului colectiv, însă nimic mai mult, nici un fel de valoare etică, estetică sau intelectuală. Nu aparţin mitului adevărat în afara unui emotiv, iraţional, "acolo". Artistul care deliberat îşi aserveşte lor opera pierde dreptul de a-şi mai numi lucrarea science fiction; e doar un popcultist profitor.

Mitul real poate constitui mii de ani un izvor inepuizabil de speculaţie intelectuală, împărtăşire religioasă, cercetare etică şi reîmprospătare artistică. Raţiunea nu destramă misterul autentic. Doar pe cel fals. Îl priveşti şi se destramă. Îl priveşti pe Eroul Blond - îl scrutezi îndeaproape - şi se transformă într-o potârniche. Apollo însă îţi întoarce privirea.

Acum cincizeci de ani, poetul Rilke a privit o statuie a lui Apollo, care i-a vorbit. "Trebuie să-ţi schimbi viaţa", a rostit.

Când mitul autentic răzbate în conştiinţă, aceasta e întotdeauna mesajul adus. Trebuie să-ţi schimbi viaţa.

- continuare în numărul viitor -

Traducere şi adaptare:
Cristian Lăzărescu

HYPNOPEDIA

Moto:
"Dacă puteţi privi-n a timpului seminţe
Şi să îmi spuneţi care bob o să rodească
şi care nu,
Atunci să îmi vorbiţi..."

(W. Shakespeare: MACBETH)

Carcera comenduirii e friguroasă şi mică, nici cât să te-ntorci pe-o parte în ea. Podeaua de lut a crăpat de ger. Viforniţa vine despletită şi cu braţe lungi dinspre mare şi canal, abătându-se uragan necruţător la ţărm, peste mica aşezare clădită făr-de apărare.

Ţipetele geamandurilor atacate în larg se iau la întrecere cu urletele furtunii de gheaţă.

Amadeus încercă să-şi ridice un picior. Vroia să-l încălzească bătându-l de podea, dar nu putu decât să-şi schiţeze gestul. Îi dădură lacrimile de ciudă şi frig. Cum a putut să fie atât de neglijent încât să se lase surprins şi depăşit de Poartă? Fusese descoperit şi urmărit îndeaproape? Imposibil. Protecţia identităţii îi era în permanenţă asigurată. Şi totuşi nimic nu e perfect, suna un arhicunoscut slogan inamic. Aliaţii se perfecţionaseră al naibii de bine! Îl eliminaseră foarte discret. A trecut prin Poartă, instantaneu, ca printr-o perdea de apă vrăjită.

Dar nu acesta era acum lucrul cel mai important. Trebuia să scape. Trebuia recuperat în mai puţin de trei ore.

E drept, i-a observat că vin spre el, dar abia când erau la zece paşi depărtare. De vină a fost numai blestemata de ceaţă temporală! Era ameţit şi nu distingea clar contururile realităţii. Simţea însă aşchiile ascuţite şi nemiloase ale frigului ce-i cuprindeau trupul. I s-a părut că au ieşit, ca spurcăciunile nopţii, din ziduri. A vrut să se ascundă. Să se materializeze ceva mai departe de ei. Dar se simţea slăbit. Ceaţa îi furase prea multă energie. N-avea unde. Se afla la capătul unei străzi înguste, plină de zăpadă. A vrut totuşi să fugă înspre nişte magazii...

— Stai!

S-a oprit. Ce era să facă? Patrula. Trăgeau în el fără să clipească dacă se opunea somaţiei.

Închise ochii şi încercă să se calmeze. În fond şi la urma urmei era un copil şi nimeni nu-i putea face vreun rău. Nu aveau dreptul. Nu avea arme, nu avea nimic cu ce să se apere. Condiţii suficiente pentru a fi lăsat în pace de orice patrulă. Indiferent că patrula ar aparţine Aliaţilor sau Armadei. Articolul şase, aliniatul doi din Regulamentul Universal de Protecţie Organică.

Când a dat cu ochii de soldaţi, în lumina plăpândă a unui felinar, Amadeus a rămas nedumerit. Nici urmă de costume nonrecul, echipamente sofisticate de apărare, arme cu ţevi translucide. Nici măcar căştile de luptă electroizolatoare. Nimic. Soldaţii aceia aveau doar un fel de caschete metalice, simple, fără anexe exterioare, fixate cu o cureluşă sub bărbie, mantale brune cu o banderolă pe care se zărea un semn negru ciudat şi nişte arme cenuşii, lipsite de focalizatoare, cum văzuse doar prin buncărul Muzeului.

I s-a strâns inima. Nu înţelegea.

— Stai! i-a strigat din nou vocea groasă şi hârâită ca de beţiv. Încotro vrei s-o ştergi, musiu?

Îi scăpa sensul total al cuvintelor. Cuplă mintal automatul traductor şi dincolo de toate aparenţele, răspunse dârz:

— Nicăieri! Ce, n-am voie să merg pe drum?

— Măăă! Mă, mucosule, cu cine crezi că vorbeşti tu, mă! Cu tac-tu? Ţi-a intrat şi ţie bolşevismul în cap?

Şi, trosc, i-a dat o palmă, atât de tare încât lui Amadeus i s-a părut că s-a lovit cu capul de vreun piston hidraulic de mare presiune.

— De ce dai, domnule...? Ar fi vrut să-i numească gradul, dar uniformele îi erau complet străine.

— Daaa? De ce dau? Mai na atunci una, să-ţi fie pereche!

Şi iarăşi poc!, o palmă de fier, mare şi grea cât să acoperi capul unui copil cu ea. Scoate biletul de voie, musiu!

Îl luase ameţeala. Toate în capul lui se învârteau aiurea fără putinţă de a le opri. Abia reuşea să se ţină pe picioare. Se făcuse alb la faţă. Izocyberi, drealleri, androcooni sau orice altceva ar fi fost soldaţii aceia, încălcaseră grosolan Regulamentul! Monitoarele vor pedepsi exemplar instructorii lor de programe.

Scrâşnind din dinţi, strânse pumnii micuţi şi privi o clipă undeva sus, printre stele. Închise ochii înlăcrimaţi şi-şi dirijă puţina energie rămasă spre modulul-avertizor încastrat în cortex. Încărcat de potenţial, modulul declanşă. Prin culoarele alfaneuronale, telepatic, ţâşni clasicul semnal SOS.

Se simţea parcă mai bine, deşi energia lui se împuţinase şi mai mult. Ştia că în orice punct al spaţiu-timpului controlat de Monitoare s-ar fi aflat ai lui, vor primi sigur semnalul şi-l vor recupera.

Sleit de putere, mai găsi totuşi curaj să îngaime:

— N-am. Şi vă aduc la cunoştinţă că...

— Guraaa! Umbli noaptea fără permis şi tulburi liniştea publică. Luaţi-l!

Când l-au înhăţat soldaţii, deja leşinase. Se trezi puţin mai târziu, băgat la carceră.

Cât o fi ceasul? Au trecut cumva cele trei ore

limită? Nu. Nu se poate. Nu e nici o oră de când l-au arestat, dacă așa se poate numi procedura la care fusese supus. Până când or să-l țină în sicriul ăsta de lemn? Metode primitive, inumane... Trebuie să scape. Trebuie recuperat.

Pipăi pereții înghețați. Mișcările îi erau încete, nesigure. Era slăbit și frigul îi mușca continuu cu colții înfometați trupul firav.

Vru să utilizeze termograful, dar se răzgândi. Energia era prețioasă. Nu-și putea permite să o risipească.

Probabil primiseră semnalul său și deja calau nișa de corespondență temporală prin care vor trimite transportorul-salvator. Dacă vor trece cele trei ore, gata! Totul se termina. Va sfârși aici, în ramificația asta secundară a timpului său, străin, lipsit de energie, ducând cu el rezultatele secrete ale Misiunii.

Oftă și icni, înghițindu-și lacrimile.

Auzi lângă peretele de lemn, din stânga lui.

— Care ești ăla, de smiorcăi?

Amadeus tăcu, ținându-și respirația. O mai fi cineva arestat și vârît în vreo carceră?

Cel de alături mai întrebă o dată:

— Ai, mă, care ești?

— Eu, șopti copilul cu glasul înadins îngroșat.

— Care eu?

Să-și spună numele? Poate e un om bun. Sau poate chiar cineva trimis să-l salveze...

— Amadeus.

— Amadeus? Hmm! Matroz sau pifan?

Din nou nu înțelegea sensul cuvintelor. Traductorul nu bâzâia nici un răspuns, nici o variantă. Sensibil, ca toate celelalte module, sigur se defectase când îl lovise soldatul.

— Nu înțeleg. Sunt doar un copil.

— Aha! Copil de trupă, care vasăzică... Și ce cauți aici?

— Nu știu... Mă duceam și... patrula m-a sechestrat. E inuman. Au încălcat Regulamentul...

— Ce tot spui acolo? Ce regulament, puiule? Mă faci să râd. Păi aici ei fac regulamentele, legile, totul... De câteva zile arestează toți suspecții. Probabil că ai vreo moacă mai suspectă... Câți ani ai?

— Împlinesc zece.

— Și de ce plângi?

— De ciudă că stau aici. Trebuie să fiu afară. Cât să fie ceasul?

— Ești grăbit?

— Nu... Ba da... Am treabă.

— Mai așteaptă nițeluș, și-or să-ți dea drumul.

— Când? oftă neîncrezător Amadeus.

— Peste o zi, două, trei... Când își vor da seama că ești nevinovat.

— Atât o să mă țină la carceră?

— E mult? Nu poți să mai aștepți?

Frigul își făcuse din nou simțită prezența. Un curent glacial de aer îi cutreiera parcă fiecare celulă, din cap până-n picioare, iar o ceață confuză îi amesteca grotesc gândurile, logica... Se simțea din ce în ce mai slăbit.

— Eu trebuie să fiu liber numaidecât! izbucni în lacrimi copilul.

— De ce, măi băiete?

— Am treabă, nu-nțelegi?

— Da, da, înțeleg. Cum să nu-nțeleg? Atunci se schimbă calimera. Ciocănește în ușă până vine santinela și trimite vorbă plutonierului de serviciu că, de nu-ți dă drumul imediat, îți încurcă afacerile.

— Dumneata râzi de mine și eu...

— Nu râd, măi copile. Glumesc. Ce, te-ai supărat?

— ...

— Ți-e frig?

— Cam.

— Încearcă să-ți freci palmele!

— Nu-s în stare nici degetele să le mișc.

— Încearcă! Încearcă...

— Greu...

— Cuvântul ăsta să-l uiți. Nu există greu când cineva are voință.

Din cauza gerului nu mai primea impulsuri senzoriale de la piele. Doar din când în când câte o undă nervoasă îi crispa trupul înțepenit. Efectul modulelor nonenergetice de avarie. Alarmate de starea anormală de răcire a corpului, intraseră în funcțiune. Planul abstract al gândurilor i se răsucea haotic împreună cu întunericul perfid ce-l înconjura.

— Încearcă, băiete...

Amadeus reuși cu multă greutate să-și încleșteze palmele una de alta. Nu există greu când cineva are voință?

— Dar dumneata cine ești? îndrăzni Amadeus.

— Un om.

— Și de ce te-au băgat la carceră?

— Pentru că nu sunt bun.

— Cum asta?

— Chiar așa! Nu trebuie să fii bun cu cei răi... Ai priceput?

Un ghimpe de oțel îi străpunse ceafa. Înțepenise de tot. O flacără albă, îndepărtată, îi răbufnea înapoia pleoapelor umede. Nu înțelegea. Ceva era în neregulă. Mai făcuse translații cu cronothronul, dar nu văzuse niciodată o asemenea perioadă. Nici măcar cei care fuseseră păcăliți de Poartă și se întorseseră. Totul era straniu. Îmbrăcămintea soldaților, frigul omniprezent, limbajul diferit de sistemul standard, atmosfera de teamă și suspiciune...

— Puțin...

— Ai să pricepi tu și mai multe. Să mai crești. Ești încă crud.

Să mai crească? Încă crud? Amadeus simți un fior, un sentiment îngrozitor, de nedescris. Vroia parcă să râdă, dar nu știa cum. Sunete îndepărtate vuiau în capul său.

De fapt, Amadeus era un technolanskard. Și o știa prea bine și el. O clonă umană foarte rezistentă la viruși, bacterii, boli, fixată la nivelul de dezvoltare al unui copil de zece ani și înțesată cu circuite și module ultrasofisticate. Produsul înaltelor biotehnologii militare. Mândria și arma secretă a Armadei anului 3171. Putea transporta clandestin până la două bilioane de coduri secrete, închise în cipurile neuronale ce-i umpleau capul. Un spion biocomponent perfect. Complet protejat de radiații, ploi acide, gaze toxice de luptă, nu putea fi detectat de supralocatoarele inamicului decât ca un organism uman, ca simplu copil. În caz de pericol, cu ajutorul celor câteva mii de module energetice celulare, putea să se materializeze în orice punct al spațiului corespondent timpului în care s-ar fi aflat. Fusese creat pentru a fi Învingător.

Datorită lui, planul secret al Armadei putea reuși. Misiunea sa dusă la bun sfârșit demonstra tocmai eficiența folosirii unui technolanskard. Câțiva asemenea indivizi infiltrați în dispozitivele de siguranță ale Aliaților puteau crea, fără probleme, o rețea puternică de informare și control asupra activității inamicului. După sute de ani de Război se putea decide Învingătorul. Monitoarele, unicele mașini-arbitru ale Războiului, ce controlau din sferele lor înalte spațiu-timpul de luptă până la Barieră, până în 2310, anul de grație al Prăbușirii, conform indiciilor de respectare a Regulamentului Universal

de Protecţie Organică, vor da verdictul. Primind Forţa, Armada va spulbera apoi pentru totdeauna forţele rebele. Nu vor mai exista războaie. Peste tot spaţiu-timpul se va instala mult dorita, mult aşteptata Pace Mecanică.

Dar pentru ca toate astea să se realizeze, trebuia să-şi ducă Misiunea la bun sfârşit. Iar el, nefericitul, zăcea aici, înţepenit de frig într-o carceră, undeva, naiba ştie cât de departe de timpul său!

— Şi cam ce-ar trebui să ştiu acum ca să pot pricepe mai târziu? forţă epuizat copilul.

— Ha, ha, ha! Isteţ băiat... Păi, nu simţi nimic, măi copile? Peste tot miroase a luptă... În curând va începe lupta cea mare şi dreaptă. Părinţii nu ţi-au povestit nimic despre război?

În mintea lui totul era liniştit. Încercă să gândească. Nimic. Plutea în cercuri mari de foc. Un tunet se auzi în depărtare. Vedea stelele venind tot mai aproape, apoi auzi un murmur neîncetat. Clic. Reveni în întuneric. Gândurile îi ţâşniră, dureroase, în toate părţile. Părinţi... Război... Circuitele dădeau rateuri. Simţea că înnebuneşte...

— Nu mai am părinţi. Au murit de mult...

— Bietul de tine! De dincolo de pereţi şi întuneric, se auzi un oftat prelung. Cum să-ţi explic? Noi, toţi, adică eu, tu şi alţi sărmani din ţara asta trebuie să ne unim. Să-i arătăm duşmanului că suntem mulţi şi tari, că dreptatea e a noastră şi nu ne temem...

Amadeus simţi cum îi joacă ochii în fundul capului. O falsă căldură îi înăbuşi pentru o clipă şirul sinuos al gândurilor. Energia era pe sfârşite. O simţea cum se scurge picătură cu picătură printre degetele îngheţate. Ca şi timpul perfid ce-i măcina aşteptarea.

— ...averea ţării e averea noastră, e averea poporului muncitor...

Un zgomot infernal dezlănţuise o durere oribilă în interiorul său. Poc-poc-poc-poc. Inima? Era derutat. Încercă să-şi liniştească capul, mintea înfierbântată şi închise ochii. Peste tot erau lumini... Lumini reci, metalice... Din nou plutea. Lumini fosforescente. Explozii. Arme. Maşini. Lumini dureroase. Poc-poc-poc. Exista? Misiunea! Trebuia recuperat...

— ...au desfiinţat sindicatele. Au interzis activitatea Partidului, dar Partidul...

Trebuia recuperat! Deţinea planul quatallizorului asimetric temporal, Poarta, teribilul secret al Aliaţilor. În curând devenea operaţional şi, ilegal, inamicul va controla întreg spaţiu-timpul de luptă, ieşind lejer de sub jurisdicţia Monitoarelor. Un dezastru pentru ai săi. Trebuia recuperat!

— ...furturile se ţin lanţ, măi copile. Să ştii că guvernul apără pe cei din banda lui şi le acoperă fărădelegile...

Simţi o străpungere puternică în zona inimii: energia! O nouă străpungere. Poc-poc-poc. Ceva în adâncul său se schimbase. Simţea că în el s-a pierdut ceva.

— ...o luptă dreaptă împotriva asupritorilor. Zvastica trebuie zdrobită, îngropată în uitare. Partidul va conduce Revoluţia! Peste tot el este prezent şi luptă...

Îşi reveni pentru o clipă. Brusc, revelaţia clipei, brutală şi insipidă, îl lovi cu adânci înţelesuri. Război? Zvastică? Comunişti? Nu era sigur dacă încă mai gândea. O, nu!... Nu, nu se putea. Aliaţii forţaseră Bariera, încălcaseră Regulamentul... Nu mai simţea nimic. Plutea. Şi nimeni nu avea s-o ştie niciodată! O ameţeală puternică îi strivi, hidoasă, gândurile.

— Psst! Auzi?

— ...

— Hei, trezeşte-te, băiete!

Afară viscolul îşi încetase furia. O salvă de armă sfâşie bezna şi tăcerea. Apoi o urmară multe altele.

Sleit, Amadeus asculta atent, încordat. Bubuiturile de armă se-nteţiră.

— A-nceput... A venit Revoluţia, copile! Suntem salvaţi!

Un ultim spasm îi străbătu muşchii. Plutea. Lin. Printre lumini colorate, vaporoase. Ar fi vrut să-i povestească celuilalt, să spună lumii întregi ce sentiment ai când cineva îţi îndepărtează pentru totdeauna sufletul de corp... Să spună lumii că ar fi dorit atât de mult să fie un copil adevărat... Copilărie... Părinţi... Ochii mai avură puterea să strângă şi să picure o lacrimă, care alunecă peste obrazul îngheţat. Vectori de spaţii, segmente temporale, umbre fantastice, scheme abstracte, ferestre în labirinturi nedefinite prin care idei, gânduri, vise se irosesc într-o agonică formă a nefiinţei, toate răbufniră într-o jerbă de lumină. Atât doar. Lumină.

Undeva, pe străzile înguste ticsite de patrule germane, izbucni cu furie o rafală de mitralieră, însoţită de urale. Întunericul se lumină brusc. Explozii. Salve de arme. Somaţii. De peste tot pătrund voci, zdrăngănit de arme, zgomote de paşi...

În port bubuiturile de arme se înteţesc. Proiectoare uriaşe se rotesc bezmetice, aruncându-şi cuţitele luminoase pe cerul de sticlă.

În curtea comenduirii se aud tot mai clar paşi repezi şi glasuri... Somaţii. Zgomote de arme aruncate pe jos. Apoi cineva întrebă:

— E vreunul închis în carcere?

— Este! Esteee! Aici! Aici! se auzi un glas hotărît de bărbat.

Imediat desferecară uşa şi lumina firavă a zorilor de iarnă luci pe chipul arestatului. Câţiva, mai tineri, îl îmbrăţişară cu căldură.

— Să ne trăieşti, tovarăşe! Gata, de azi soarele va răsări şi pentru noi! Trăiască Revoluţia! Partidul îţi va răsplăti suferinţa! Vino cu noi în port!

— Duceţi-vă înainte, vă ajung din urmă. Vreau să mă dezmorţesc.

Înfierbântaţi, revoluţionarii porniră în grabă, luând cu ei prizonieri pe hitleriştii găsiţi în clădirea comenduirii.

Departe, în port, mitralierele clănţăneau continuu. Se duceau lupte grele. Probabil mureau oameni.

Când curtea rămase pustie, bărbatul îşi privi senzorii de pe brăţară. Trecuseră trei ore. Exact cum fusese prevăzut! Apoi se apropie încet, cu paşi siguri, de carcera alăturată. Zbură cu o lovitură de picior lacătul ruginit şi deschise uşa. Privi înăuntru, oftă, apoi rosti grav, ca pentru sine:

— Războiul nu e pentru copii, băiete! Ai tăi ar fi trebuit să ştie lucrul ăsta!

Inspiră cu nesaţ aerul rece al dimineţii şi zâmbi.

— Un dreamer-telepat e întotdeauna cu un pas în faţa oricărui technolanskard! Şi totuşi, nimeni nu e perfect... Acum hai, zise, luându-l încet pe braţe, hai la căldurică, să curăţăm căpşorul ăla isteţ şi să-i punem o minte nouă!

Privindu-i chipul inocent, îngheţat într-un surâs ciudat, se întoarse cu grijă şi păşi sigur prin imensa perdea de apă vrăjită ce, dintr-o dată, despicase cerul.

Aurelius Belei

CASTELE DE NISIP USCAT

Sunt o persoană onestă, aşezată, am locul meu de muncă, am casa mea, nevastă şi doi copii, însă, domne, trebuie s-o spun o dată: ce-au de gând ăştia din conducere cu străinii, domne, ce-au de gând?! Că mergi pe stradă, ziua-n amiaza mare şi nu mai ştii de-i de-al tău, ori vreun spurcat de străin! Hai, că seara-i mai bungheşti, au pielea-aia de străluceşte-aşa, slab, în întuneric, da' cine mai are curaju' să iasă noaptea pe stradă de când cu păţania ălora din gaşca lu' Ciungu'?! Că şi nenorocitu' ăla, dacă stai bine să judeci, parcă-parcă te-ai bucura că i-au tras-o, lui şi alor săi, că pândeau, golanii, serile şi tăbărau pe nevestele şi fiicele noastre... Au zis că le merge la fel şi cu alea... cu străinele, proştii! Nu şi-au dat seama, tâmpiţii, cu cine au de-a face! Acu' zac cu toţii-n spitale, care mai de care mai prăjit, am auzit că doi din ei au şi mierlit-o, cine ştie câţi 'or mai scăpa din unşpe?! Însă mi-e milă, ce dracu', sunt totuşi oameni... Atunci când au luat-o pe coajă, lumea din oraş s-a adunat în grupuri, în pieţe, pe străzi, dar autorităţile au zis că să-i lăsăm în pace pe străini; nu le facem nimic, nu ne fac nici ei nimic, că ce, suntem orbi, nu vedem?! Că aşa cum au venit, tot aşa se vor duce. Dar vremea trece şi ei, tot mai mulţi, domne, tot mai mulţi! Trebuie să facem ceva, să-i alungăm, să ne lase o dată liniştiţi, aşa cum eram...!

Se zvoneşte că vreo câteva familii au încercat s-o ntindă din oraş, da' acolo unde-au ajuns, 'ce c-au dat tot peste străini, şi-au stat până-au văzut că e la fel, apoi s-au întors la casele lor. Se pare că lumea-ntreagă a fost invadată de ei, da' ziarele nu spun nimic despre asta. Ce să mai vorbesc de radio şi televizor!? Care-o fi motivul, nu ştiu, dar cred că, probabil, să nu provoace panică în rândurile populaţiei, de parcă populaţia n-ar fi şi-aşa destul de panicată. Da' până la urmă trebuie să se ia măsuri, c-aşa nu mai merge...!

Fiică-mea a venit acu' câteva zile acasă şi mi-a spus că un străin a intrat în măcelărie şi a cumpărat carne. 'Ce-a că măcelaru' l-a servit fără să facă nazuri, de teamă, or din nepăsare, nu ştiu, că eu n-aş fi făcut asta indiferent ce s-ar fi întâmplat. Ce, acu' ne ia şi mâncarea de la gură!?...

Apoi fiu-meu, care n-are decât cinci ani, apare ieri seară în casă şi-mi spune că s-a jucat în parc cu unu' din copiii străinilor, că i-a arătat nu'ş ce şmecherie, o năzdrăvănie cu un castel de nisip, da' că nisipul era uscat, că a-ncercat şi el să facă la fel, da' nu i-a ieşit. Niciodată nu mi-am văzut băiatu' aşa de bucuros...

N-am idee ce-au în tărtăcuţe străinii-ăştia până la urmă, da' ştiu că de vom mai sta cu mâinile în sân, s-ar putea ca-ntr-o zi să ne trezim că muncim pentru ei, iar mie unu' chestia asta nu-mi place deloc. Nu c-aş fi cumva, cum zic ăia?, xenofob, rasist, Doamne fereşte!, da' dacă e să trăim împreună, atunci să ne spună şi nouă, nene, de unde vin, cine sunt ei, ce-au de gând şi, mai ales, să pună osu' la muncă, domne, alături de noi. Da' aşa, nu tu identitate, nu tu os la treabă, nu tu nimic!Doar încurcă lumea şi ameţesc minţile oamenilor.

Povestea un coleg, la serviciu, în pauza de masă, sus pe schele, că-ntr-o noapte, pe la două, făcea şi el cu nevastă-sa, aşa cum fac oamenii noaptea. Şi-odată femeia s-a tras de sub el, făcându-i semn spre fereastră. Omu' s-a-ntors, a privit într-acolo şi l-a văzut, domne, l-a văzut pe străin afară, lângă geam, uitându-se la ei. Strălucea nenorocitu-n bezna de afară şi-şi lipise nasul de tot, cică, de sticla ferestrei; însă nu faptu' că se uita la ei cum se iubeau i-a uimit pe bieţii oameni, ci cum stătea tembelu' acolo, că locuiau la etaju' nouă şi nu aveau nici un balcon la dormitor! Domne, dacă sunt în stare să zboare-aşa, să plutească-n aer fără nici un aparat, de ce nu vin, nene, să facă zidărie-n locu' meu, că n-ar mai avea nevoie de schele şi de alte alea!? Şi-apoi, ce-i interesează, nene, pe ei ce facem noi noaptea? Ce, n-au şi ei femeile lor!?...

Nevastă-mea, deunăzi, la masă, mi-a povestit că are o prietenă la slujbă, mai bătrână ca ea, care are un băiat de vreo două'ş'unu de ani; şi cică fi-su ăsteia s-a-ndrăgostit, nebunu', de-una d-asta, de-o străină, tânără 'ce, frumoasă, care trecea zi de zi prin cartier pe la ei. Puştiu' se pare c-ar fi urmărit-o o dată să vadă unde se duce, să intre-n vorbă cu ea. Cică s-a-nvârtit în juru' câtorva blocuri, pe vreo patru-cinci străzi, şi că nebuna făcea acelaşi drum toată ziua, fără să bage pe cineva-n seamă. Când s-a-nserat, băiatu' şi-a luat inima-n dinţi şi s-a apropiat de ea. Se pare că i-ar fi mărturisit c-o iubeşte, sau ceva de genu-ăsta şi atunci tipa s-a oprit, l-a privit, cică, vreme de câteva clipe şi i-a strigat că „Nu!", că aşa ceva nu trebuie să se întâmple, că e singurul lucru care nu trebuie să se întâmple! Şi-a dispărut, brusc, aşa cum apar ei de obicei... Puştiu' i-a zis lu' mă-sa şi ea s-a întrebat de ce, ce, n-are voie băiatu' să se-ndrăgostească? Ce-are iubirea, ce-are, că e cel mai curat sentiment? Dacă străinii ăştia vor să trăiască aici, cu noi, printre noi, atunci să înveţe ce-i iubirea, poate că asta-i singura cale ce ar putea duce la înţelegerea dintre rasele noastre...

Am ieşit afară, în stradă; rar trece lume, câte un străin, doi... mă duc în parc, unde se joacă fiu-meu. E la groapa cu nisip, ca în fiecare zi, iar lângă el, iată, puştiu' străin, ăla cu castelul de nisip uscat; îl poţi recunoaşte uşor, căci nu s-a maturizat încă, n-a crescut într-atât încât pielea să-i devină umană, stă pe faţa lui mică atârnând în falduri transparente, lipsite de frumuseţe, i se văd şi vinişoarele albastre de sânge pulsând slab sub ea. Mă apropii şi puştiu' meu mă recunoaşte, venindu-mi în întâmpinare. Străinu' rămâne acolo şi-şi continuă joaca. Mă aşez pe marginea gropii şi-l privesc; e fascinant ceea ce face, trebuie să recunosc! Cu vârfu' degetelor lui mici, alege firicele uscate de nisip şi le presară peste o formă invizibilă, granulele se prind de formă, magnetizate parcă, şi-ncet-încet iese la iveală un castel medieval de toată frumuseţea. Abia acu' pricep bucuria băiatului meu, atunci, când mi-a povestit prima dată... Mă întorc spre el şi-l întreb dacă-i place ce-a făcut străinul. Îmi răspunde că-i place, dar că i-ar place şi mai mult dacă ar putea face şi el la fel, însă prietenul său nu vrea să-i arate. Apoi îi mai pun o întrebare: i-ar pare rău după noul tovarăş de joacă, dacă-ar părăsi lumea noastră? Se-ntristează şi-mi spune că s-ar simţi groaznic, fiindcă-l iubeşte ca pe propria soră. Puştiu' străin sare deodată-n sus, se uită la fiu-meu şi strigă „Nu!", după care dispare de parcă nici n-ar fi fost. În urma lui rămâne numai castelul de nisip uscat... Cu timpul, acesta va dispare şi el, granulele vor fi luate de vânt şi groapa va redeveni ceea ce a fost.

Îmi apuc băiatul de bărbie şi-l întorc cu faţa spre mine. Are lacrimi în ochi şi nu pricepe de ce-a plecat străinul, îi pare rău după el, şi-l mai întreb încă o dată: „Chiar ai ţinut la el?". „Da", îmi răspunde şi începe să plângă. Îl trag mai aproape de mine şi-i strâng căpşorul, gingaş, la pieptul meu. Îl las să-şi verse lacrimile, fiindcă de-acu' ştiu că am găsit soluţia. Dar oare vom fi în stare să-i iubim cu-adevărat?!...

Pavel D. Cătălin

AVRAM DAVIDSON

VÂNĂTORUL

Se auzi un zbârnâit, după aceea agitaţie, şi o parte a unui troian de zăpadă ţâşni sub un unghi de 45 de grade - cel puţin aşa se părea -, mistuindu-se în văzduhul de un cenuşiu palid. Orel se opri şi întinse braţul, blocându-i unchiului său calea.

“Ei, hai acum, Orel... este o pasăre... *doar* o pasăre”, zise Consilierul Garth, cu glas ţâfnos. Îi dădu nepotului un ghiont uşor. “În timpul iernii capătă culoarea albă. Sau cel puţin penele lor... În tot cazul, asta susţine Pândarul.”

Porniră din nou, înaintând cu mare greutate. Orel, amuzat oarecum de plăcerea de a-şi vedea respiraţia aburindă, râse uşor. “O pasăre în afara coliviei...” Consilierul îl lăsă s-o ia câţiva paşi înainte, apoi îndesă neîndemânatic un pumn de zăpadă şi i-o zvârli nepotului în faţă, în clipa când acesta se întoarse. Primului strigăt de surpriză îi urmă un hohot de râs. Şi tot aşa, în cele din urmă ajunseră la coliba Pândarului.

Bătrânul se uită la ei chiorîş, dar o făcu numai pentru că un asemenea lucru era de aşteptat din partea lui; nu avea nimic în neregulă la ochi. Garth îl cunoscuse ani şi ani de zile, dar tot nu ştia sigur cât anume din comportamenul bătrânului era realitate şi cât punere în scenă. Sau, legat de această problemă, cât de multe dintre obiectele străvechi, aruncate în neorânduială prin colibă, făceau cu adevărat parte din viaţa Pândarului şi câte din ele se aflau acolo doar de formă. Nu că-i păsa prea mult: meseria îi cerea Pândarului să fie pe cât de priceput, pe-atât de bizar şi de nostim.

Chiar înainte ca prezentările să fie încheiate, Orel observă cupa şi strachina de pe raftul de sus al bufetului, dar nu spuse nimic până în clipa când cei doi adulţi tăcură: “Uite, unchiule! Oale de pământ!”.

“Ai privirea ageră, tinere domn”, zise Pândarul, aprobator. “Da, este ceramică adevărată. Adusă cu el, de pe planeta natală, de un străbunic al meu foarte îndepărtat... Da, da, ai mei erau persoane de vază pe Planeta-Mamă”, adăugă el, fără nici o legătură. Rămase o clipă tăcut, încălzit de mândrie, apoi scoase din gâtlej un şir de sunete prietenoase.

“Ei, îmi pare bine că te-am cunoscut, tinere domn. Îl ştiu pe unchiul tău dinainte de a fi consilier, ba chiar dinainte ca tu să te naşti.” Se apropie de ferestruică, atinse decongelatorul şi privi afară. “Mda, maşina voastră pare a fi în siguranţă.” Se întoarse către interiorul camerei. “Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să aprind focul. Să pun şi nişte carne la fript, da?”

Consilierul încuviinţă din cap, cu o satisfacţie domoală; Orel zâmbi cu toată gura.

• • •

Pândarul puse în funcţiune instalaţia de ardere şi înteţi focul. Cei trei bărbaţi rămaseră privind ţintă în flăcări. Carnea se prăjea încet, înfiptă în suportul ei rotativ. Orel încercă să analizeze mirosurile neobişnuite care se înghesuiau în jurul lui - lemnul însuşi, apoi focul - nu, focul nu avea miros, fumul era cel care mirosea, carnea, blănurile şi pieile... nici măcar nu era în stare să-şi imagineze cum arătau acestea. Totul era complet diferit de ceea ce exista în oraşe, asta era sigur. Se răsuci vrând să întrebe ceva, dar unchiul său Garth şi Pândarul nu erau atenţi la el. Atunci auzi sunetul - un soi de zgomot prelung, intens şi depărtat. Pândarul scoase un mormăit şi scuipă în foc.

“Ce-a fost asta?”, întrebă Orel.

Bătrânul vânător zâmbi. “Nu l-ai mai auzit până acum? Nici chiar înregistrat, la orele de ştiinţe ale naturii? Ăsta-i unul dintre cei mai mari *indivizi* - genul pe care unchiul tău şi alţi sportivi vestiţi vin aici să-l vâneze în timpul sezonului, dar pe care eu îl vânez indiferent de anotimp.” Brusc, se întoarse către Consilierul Garth. “Nici vorbă de o reducere a recompensei pentru ei, nu-i aşa?” Cu un zâmbet, Consilierul făcu semn că nu. Ceva mai liniştit, Pândarul îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărnii puse la prăjit, înţepând-o cu o furculiţă cu dinţi ascuţiţi.

Orel compară interiorul cabanei cu imaginile şi filmele tridimensionale pe care le studiase până atunci. Lucrurile îi păreau familiare, dar fără... netezime, dacă se putea spune aşa. Era mai multă dezordine şi lipsă de simetrie. Piei brute şi piei gelatină - nu prea bine pregătite, după cum arăta mirosul - erau împrăştiate peste tot în jur, neglijent fixate în ţinte sau strânse în grămezi dezordonate. Capcane sau bucăţi de capcane zăceau acolo unde bătrânul Pândar lucrase ultima dată la repararea lor.

“Consiliul e în vacanţă, bănuiesc?” întrebă Pândarul. Unchiul lui Orel încuviinţă din cap. “Dar nu-mi spune că şi şcolile s-au închis? Mă gândeam că iarna e anotimpul cel mai potrivit pentru învăţătură.”

“Am reuşit să-l conving pe Decan”, zise Garth, “că mica noastră excursie e o veritabilă expediţie - chiar dacă de dimensiuni modeste - şi că absenţa lui Orel nu va cauza obligaţiilor lui şcolare.”

Pândarul mormăi ceva nedesluşit. *Obligaţii!* gândi Orel. Simpla menţionare a cuvântului îl plictisea. Totul era o parte a unei obligaţii: obligaţia de a învăţa, obligaţia de a-ţi câştiga existenţa sau cea de a te distra... Viaţa în oraş consta dintr-un şir de sarcini, abaterile de la acestea erau puţine; mulţi nici nu-şi doreau să sfărâme şabloanele. Le era teamă s-o facă.

Vânătorul, în mod evident însă, nu trăia după şabloane. Această... dezordine...

“Ai copii, Pândarule?”, întrebă Orel. Bătrânul răspunse că nu. “Atunci cine o să-ţi continue munca?”

Pândarul flutură din mână, în direcţia apusului. “Vecinul din valea cea mai apropiată are doi fii. Când am să îmbătrânesc prea mult - peste multă vreme de-acuncolo”, zise el sfidător, “unul dintre ei se va muta la mine. Ca să

mă ajute. Şi să împartă recompensele cu mine."

"Cândva, am fost şi eu însurat." Privi lung în flăcări. "Femeie de la oraş. Nu putea să se obişnuiască în nici un chip cu mediul de aici. Singurătatea... Pericolele... Aşa că ne-am mutat la oraş. Şi-atunci, *eu* am fost cel care nu s-a putut obişnui. Să trebuiască să te scoli la o anumită oră... Să faci totul într-un anume mod... Orice lucru trebuia pus la locul lui, fără excepţie. Altfel, toată lumea s-ar fi uitat urît la tine. Să nesocoteşti regulile? Nu le plăcea treaba asta. Mă rog, în cele din urmă, ea a murit. Iar eu, după ce-am primit permisiunea, m-am mutat înapoi, aici, cât de repede-am putut. Şi-aici am rămas."

Aşeză pe masă farfurii, furculiţe, cuţite, apoi tăie carnea. Mâncară cu poftă.

"Parcă-i mai bună la gust decât chestiile-alea făcute la fabrică, nu-i aşa?"

În mintea lui, Orel îi dădu imediat un răspuns: alimentele sintetice erau de şapte ori mai hrănitoare decât cele naturale, pe care le imitau. Dar avea gura plină şi, pe deasupra, gustul era într-adevăr foarte bun. Cu mult mai bun... După masă se înstăpâni un soi de acalmie. Pândarul privi înspre Consilierul Garth, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Consilierul zâmbi. Băgă mâna în buzunarul hainei de vânătoare şi scoase de acolo o butelcă. Orel, după ce-o mirosi (niciodată înainte: la urma urmei, toată lumea ştia că pândarii beau - sticla era nelipsită din toate imaginile tridimensionale care se refereau la ei), schiţă un refuz politicos. Nu i se oferi însă nimic.

• • •

"Ţelul acestei expediţii de cercetare în doi", zise unchiul său, după ce se şterse la gură, "este de a pregăti o lucrare de control pentru Orel, la şcoală, prin care să arate cum - în prezentul nostru disciplinat - vânătorii de recompense păstrează liberele şi asprele tradiţii ale trecutului, aşa cum erau ele pe Planeta-Mamă... Mai trece-mi o dată butelca aia, Pândarule."

Orel îl urmări din priviri, puţin stânjenit. Cu siguranţă, unchiul său ştia cât de nesănătos putea fi un asemenea obicei.

"Ai mei au fost nişte persoane foarte importante pe Planeta-Mamă." Bătrânul

Desen de Leonida Marian

Pândar, după ce mai trase o duşcă, începu să se repete. Afară, unde se aşternuse întunericul, se auzi iarăşi sunetul acela sălbatic, de-a dreptul înspăimântător. Bătrânul puse sticla jos. "Se apropie", zise el ca pentru sine. Se ridică în picioare şi-şi luă arma. "N-o să lipsesc mult... de obicei nu vin chiar atât de aproape... dar e o iarnă grea. Strigătul ăstuia aduce a urlet de foame. Dar să nu-ţi fie frică, tinere domn", i se adresă el lui Orel, din cadrul uşii. "Nu există nici o şansă să fiu *eu* cel mâncat."

"Unchiule...", zise Orel, după un timp. Consilierul ridică privirile. "Nu te supăra, dar... nu te-a frapat niciodată faptul că noi, în oraşe, ducem o viaţă aproape inutilă - vreau să spun, prin comparaţie cu *el*?"

Consilierul zâmbi. "Ei, asta-i acum! Nu mai lipseşte decât să dai fuga şi să te alături distracţiei. Fiindcă în realitate nu e nimic altceva decât o distracţie. Lighioanele astea - uriaşii *indivizi*, cum îi numeşte el - nu mai sunt de multă vreme o ameninţare pentru noi. De fapt, de când am trecut de la carne la alimente sintetice. Aşa că viaţa pe care-o duce bătrânul nu e una cu adevărat folositoare. Doar ezitarea noastră tradiţională în a admite că lucrurile s-au schimbat ne face să plătim în continuare recompensa..." Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi, întinzându-se ca să se dezmorţească.

"Am putea să ne descotorosim de aceste creaturi o dată pentru totdeauna, într-o campanie care să dureze un singur sezon. Să aruncăm momeli otrăvite pe fiecare metru pătrat din regiune. Să-i radem de pe faţa pământului."

Orel, nedumerit, întrebă de ce n-o fac.

"Am să-ţi mai spun ceva - dar asta să n-o scrii în lucrarea

pentru școală. Ca mai toți pândarii, bătrânul trișează deseori. Dă drumul femelelor și puilor. Nu vrea să riște să-i rămână valea fără vânat. «De ce nu-i distrugem noi?» - mă întrebi - de ce nu ne descotorosim de fiarele astea definitiv, în loc să plătim an după an recompensele? Ei bine, costul actual e destul de mic. Iar în ce privește obținerea de fonduri pentru o campanie totală de exterminare - cine ar vota pentru așa ceva? *Eu, unul,* în nici un caz.

Fără vânătoare, fără filme tridimensionale despre pasionata viață din ținuturile sălbatice, fără pândari - ar însemna să ne lipsim și de ceea ce ne-a mai rămas din entuziasmul de odinioară. Și suntem și-așa destul de descurajați... destul de obosiți..."

Orel încruntă din sprâncene. "Dar de ce? N-am fost întotdeauna astfel. Un popor obosit n-ar fi putut ajunge niciodată până aici, venind de pe Planeta-Mamă, n-ar fi reușit să cucerească această lume. De ce suntem atât de... atât de vlăguiți?"

Consilierul ridică din umeri. "Îți dai seama ce efort extraordinar a însemnat mutarea unei asemenea mase de persoane la o asemenea distanță? Dar efortul suplimentar cerut de supunerea unei lumi noi și sălbatice? Dar groaznicul preț al luptei împotriva colonialismului - și, în final, Războaiele Civile? Nici măcar nu ne place să ne gândim la asta - am creat miturile noastre, proprii, în locul vieții de aici, din sălbăticie - și tot timpul ne-am retras cât mai adânc în orașe. Suntem obosiți. Ne-am cheltuit energiile, le-am ipotecat, de fapt. Mâncăm alimente sintetice numai pentru că-i mai ușor așa, nu pentru c-ar fi mai sănătos."

• • •

O pală de vânt înghețat îi izbi în plin. Se răsuciră să vadă ce se întâmplă. Bătrânul Pândar pătrunse în încăpere, târînd de membre vânatul. Închise ușa, în vreme ce orășenii se apropiară de el. Animalul era un mascul uriaș, slăbit din pricina lipsei de vânat pe care iarna le-o aducea ființelor din pădure.

"Priviți aici...", le arătă Pândarul. "Îi lipsesc două degete de la picior. Cicatricea veche... Probabil și le-a ros cândva, ca să scape din vreo capcană. Și dincolo... vedeți? Rănile lăsate de încăierarea pentru vreo femelă, presupun. Asta, de aici, e o arsură. Urîtă rău... Când am avut ultimul mare incendiu în pădure?... Unul prea mare să poată fi evitat prin fugă?" Numără mișcându-și buzele. "Oh, atât de de mult? Cum mai trece timpul... Ești drăguț să-mi dai cuțitul de colo, tinere domn..." Orel priv în jur, localiză cuțitul, îl dădu vânătorului; urmări totul cu fascinație și dezgust. În acest moment, viața în sălbăticie nu mai părea atât de atractivă.

"Urmărește-mă mai îndeaproape acum, și-o să-ți arăt cum se jupoaie și cum se curăță un individ uriaș", rosti Bătrânul Pândar. Făcu prima incizie. "Periculoase creaturi, dar când le știi obiceiurile atât de bine ca mine... Nu putem cere totuși să fie nimiciți până la ultimul..." Aruncă o privire celor doi musafiri. Orel se întrebă cât de multe știa sau ghicise din tot ce se vorbise în absența sa. "Nu... Să păstrăm numărul lor în limitele cele mai scăzute, e tot ce putem face." Trase de cadavru, mormăind nervos: "Eu îmi câștig recompensa, asta pot să v-o spun sigur". Răsuci creatura cu fața în sus.

Orel, izbit de un amănunt, se întoarse spre Consilier.

"Știi, unchiule, dacă animalul ăsta ar fi curat și lipsit de păr și..." - râse la ideea caraghioasă și fantezistă ce-i venise - "și îmbrăcat cum se cuvine, atunci el..."

Consilierul Garth termină fraza în locul lui. "...atunci ar avea o vagă și stranie asemănare cu *noi*, nu-i așa? Hm, da... într-un fel... desigur, dar cu urechile astea externe și cu doar cinci degete la fiecare..." Plescăi din limbă și se îndepărtă. Bătrânul Pândar, căruia nu-i păsa dacă ceea ce ucisese era animal sau altceva, își văzu mai departe de treabă, iar Consilierul își chemă nepotul mai aproape de foc, pentru a sfârși ce avea să-i spună.

Traducere de
Ștefan Ghidoveanu

euROcon '94

În zilele de 26, 27, 28, 29 mai a.c., se vor desfășura la Timișoara, lucrările EuroCon 1994.

Propunerea privind programul acestei manifestări conține teme ce urmează a fi abordate în plen, în ordinea lungimii prevăzute:

1. **Inventând Europa** - 6 ore
2. **Soțul meu, scriitorul** - 6 ore
3. **Prezentarea SF-ului țărilor participante** - 6 ore
4. **Științele de frontieră și SF-ul** - 4 ore, 30 minute
5. **Dracula contra Anti-Dracula** - 4 ore
6. **Post-modernism și science fiction** - 3 ore, 30 minute
7. **Înțelepciunea supercivilizațiilor** - 3 ore, 30 minute
8. **SF-ul în următoarea decadă: Sfârșitul Mileniului** - 3 ore, 30 minute
9. **Utopia, și apoi?** - 3 ore
10. **Politici editoriale: Cine mai citește SF azi?** - 3 ore

ÎN VITEZĂ...

L-am privit cum se apleacă şi culege de jos o piatră pe care se grăbeşte să o arunce în marea învolburată. Era aproape de zece seara şi ar fi fost greu să vezi dacă piatra ricoşează frumos în valuri. Norii joşi, înnegurați, făceau noaptea şi mai neagră. Îmi arătă profilul scheletic, nemişcat al macaralelor încremenite în şantierul naval Mangalia. Câte un fulger brăzda cerul şi atunci puteai crede că erau chiar rampele de lansare de la Cape Canaveral.

— Când veneam pe aici cu ai mei, alea nu erau, glăsui Marius pe un ton vag nemulţumit. Fusese ideea lui să mergem la cherhanaua 2 Mai după peşte. Trebuise să-i aşteptăm pe pescari să vină din larg cu lotcile lor negre şi îmbâcsite de miros de peşte şi alge. Portbagajul maşinii era plin cu peşte. M-am uitat la el. Cămaşa albă şi cravata împinsă acum peste reverul cămăşii îl făceau să semene cu un inspector de la direcţia piscicolă nemulţumit de recolta de peşte.

— S-a schimbat tot pe aici, zise. Din baraca pescarilor se auzea muzica de la Radio Vacanţa. Un anunţ publicitar se rostogoli până la noi fragmentat de mugetul mării. Marius aruncă o privire spre ceas.

— Mda... hai s-o tundem, se hotărî el.

Nu-mi place deloc să conduc noaptea, mai ales când plouă cu găleata şi tot ce ai în faţa ochilor se reduce la o perdea de apă care în lumina farurilor pare o cârpă zdrenţuită flendurând în vânt. Şi mai ales când ai pe urmele tale o maşină care până la trecerea ta staţionase cuminte, cu farurile stinse, la marginea drumului. Era o Lada Samara. Cred că avea număr rusesc. Le vedeam farurile lucind în retrovizor. Mă gândeam că mai aveam vreo trei kilometri până la podul de peste şenalul care ducea la portul militar. Nu era exculs ca o altă Ladă să ne aştepte chiar pe pod, staţionând perpendicular pe axa drumului.

— S-ar putea să fie racheţi, i-am zis lui Marius, evitând în ultima clipă o groapă care se şi umpluse deja cu apă. Voiam să evit hârtoapele, ceea ce mă obliga la manevre făcute parcă din joy-stick într-un joc bazat pe viteza de reacţie şi, pe de altă parte, nu aveam chef să-i las pe tipii din Ladă să ni se bage în faţă. Ne luminau habitaclul cu farurile lor. Se ţineau aproape. Mi-am amintit că dădusem prea des cu ochii de aceeaşi Lada Samara crem prin Neptun. În meseria mea nu crezi în coincidenţe. Pentru Marius eram bodyguard, şofer şi prieten. În această ordine.

— Ce crezi, vor Rolexul meu de aur? făcu Marius având aerul că glumea. Zâmbetul îi era al naibii de crispat. Îi era frică.

— Pe tine te vor. Şi pe Hamslund tot ruşii l-au răpit în Suedia. L-au ţinut ascuns trei săptămâni pe o insuliţă aflată la jumătate de kilometru de castelul lui. Mă gândeam că frontiera cu Bulgaria era al dracului de aproape de drumeagul ăsta.

— Fir-aţi ai naibii, am zis după ce am simţit izbitura din spate. Am manevrat brusc spre mijlocul drumului. A fost în mod sigur o greşeală fiindcă tipii au venit puternic din dreapta, forţând o depăşire pe direcţia asta. În retrovizor am văzut mâna cuiva ieşind pe geamul din spate al Ladei. N-avea deloc aerul că verifica dacă stătuse ploaia. Cu dreapta mi-am scos şi eu pistolul din tocul de la şold şi tocmai mă pregăteam să-i spun lui Marius să se lase jos că ăştia vor să tragă când s-a auzit un zgomot puternic, ca o bubuitură prelungită într-un sunet greu, metalic, ca şi cum o masă enormă ar fi trecut cu 3 000 de kilometri pe oră la două degete de maşina noastră. Am derapat copios în scrâşnet de cauciucuri, pivotând violent pe mijlocul drumului. Am oprit. Mâna îmi tremura pe volan. N-am mai văzut nici o urmă din Lada cu ruşi puşi pe fapte mari. Am oprit motorul. De afară răzbătea fâsâitul ploii amestecându-se cu ciocăniturile repezi ale picăturilor lovind capota. Doar zgomotul ritmat al ştergătoarelor îmi aminti că totuşi se mai mişca ceva pe lumea asta. Marius era uşor aplecat în faţă şi se ţinea de mânerul de deasupra portierei ca pasagerii din filmul "Aventura lui Poseidon" când nava se răstoarnă şi podeaua restaurantului devine tavan.

— Ne-am răsturnat? îngăimă el.

— Nu, dar oricum, e nasol. Am inspirat adânc. Ploaia cădea în voie prin geamul deschis stropindu-i faţa. M-am uitat în spate. Dacă le-ar fi explodat o grenadă în maşină, aşa cum crezusem iniţial, Lada Samara ar fi trebuit să ne ofere un impresionant spectacol nocturn. O pălălaie lingând epava maşinii ruseşti. Am ieşit afară cu pistolul în mână.

— Hai să plecăm, ce dracu'! Nu sunt mama răniţilor, am auzit vocea înăbuşită a lui Marius. O rafală de vânt înclină puternic şirul de tulpini de porumb de la marginea lanului din dreapta. Din depărtare răzbătu schelălăitul ascuţit al sirenei unei vedete rapide care intra în port. Nimic anormal în peisaj şi totuşi ceva trecuse la un fir de păr distanţă de noi şi-i măturase pe ruşi de pe şosea.

— Hai naibii o dată, gemu din nou Marius coborînd geamul. Am dat din umeri şi am intrat în maşină. GLOCK-ul de 9 mm ajunse înapoi în toc, furnizându-mi un sentiment mult mai liniştitor decât atunci când îl avusesem în mână. Fără nici un glonţ tras, cazul era "clasat" din punctul nostru de vedere. Dacă pe ruşi îi lovise trăznetul sau crucişătorul "Timişoara", asta nu mai era treaba mea. Am răsucit cheia de contact. Un Volvo nou nouţ porneşte din prima. Însă o dată cu duduitul rotund al motorului se auziră şi ţiuiturile repetate, ritmate, pe o frecvenţă bună de alungat ţânţarii, ale pagerului de la şoldul lui Marius. Îl purta tot timpul la el, chiar dacă ieşisem deja din raza de acţiune a centralei din Constanţa. În momente normale, i-aş fi servit lui Marius o vorbă de duh pe măsură, ceva de genul

"Motorola is the name, trăncăneală is the game". Lumina unui fulger scăldă habitaclul, suficient cât să-i văd figura traspirată şi uluită. Scoase pagerul de la şold cu încetineala cu care ar fi dezamorsat o bombă. Dădu drumul citirii mesajului. Nu era în chirilice.

"V-am salvat. Doresc şi eu ceva în schimb. Vă rog, aşteptaţi..."

— De ce mă-sa să aştept eu aici? izbucni Marius. Nu prea era obişnuit să i se comande şi mesajul nu avea deloc tonul unei rugăminţi. Se uită o clipă prin parbriz, printre şiroaiele de apă, încercând să vadă ceva dincolo de perdeaua de apă. Dădu drumul unui oftat. Apoi se uită la ceas.

— O să întârziem, de ce mama dracului n-o iei din loc?

— Eu mă tot întrebam cum recepţionează mesaje pagerul tău, aici, în câmp, şi, în al doilea rând, nu eşti curios să vezi cine şi ce vrea de la noi? Îmi răspunse cu o privire piezişă.

— Da' ce-mi pasă mie? A făcut-o, să fie sănătos... şi adresă un gest de salut câmpului mut, porumbului care se încovoia în vânt. Păru o clipă că stă pe gânduri, după care deschise torpedoul şi smulse o foaie de hârtie dintr-o agendă uitată acolo.

— Dă-mi ceva de scris, zise cu palma întinsă spre mine, ridicată aproape la nivelul umărului. I-am dat pixul luat tot din torpedo şi am aprins plafoniera. Aveam impresia că stăteam amândoi înghesuiţi într-o cabină telefonică la marginea unui oraş străin şi ostil sunând la un număr la care nu răspunde nimeni. Marius scrise cu litere de tipar: "VINO LA CHEF LA VILA CASTILIA, NEPTUN. VORBIM ACOLO. PA ŞI PUSI". Se întoarse spre mine.

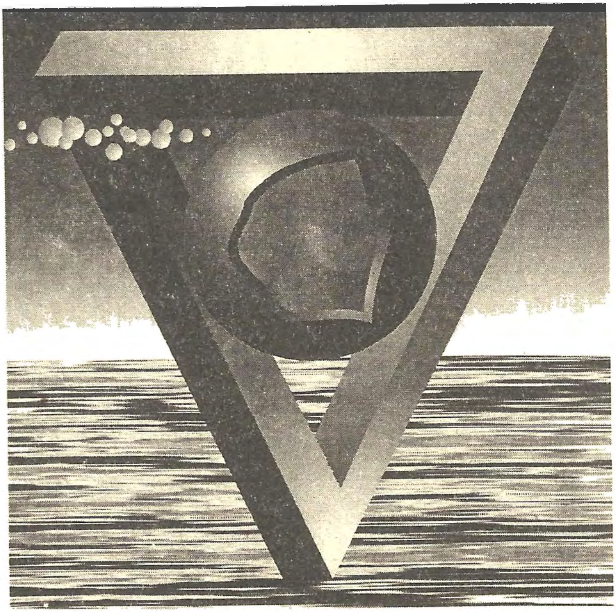
— Scoţi triunghiul de avarie din portbagaj şi fixezi asta în vârf.

Când am ajuns în spatele maşinii am remarcat paraşocul îndoit de tamponarea agresivă a Ladei. Deci n-am visat. Am lăsat triunghiul aprins pe trepiedul lui la câţiva metri mai în spate, fixasem hârtia între lamelele de plastic de sus. O să păţească precum eroul din povestirea lui Hemingway, când a dat anunţ în ziar: "Juan, te aştept la masă la prânz la orele 13".

— Calc-o, mi-a zis Marius când m-am întors în maşină. Am demarat. Speram să lăsăm cât mai repede în urmă pustietatea înecată în beznă şi apă prin care trecuse "ceva" întru salvarea noastră dintr-o cavalcadă periculoasă cu final previzibil.

— Şi crezi că are să vină? am întrebat. Pe figura lui Marius apăru o clipă o grimasă de nemulţumire, apoi zâmbi şi-şi întinse picioarele cât putea de comod.

— Da' ce crezi că-mi pasă? Ştie unde să mă găsească. Dacă vrea ceva cu mine, vine, dacă nu, nu, zise ridicând din umeri. Apoi dădu drumul la radio. Festivalul de la Mamaia. Răzvan Ionescu răguşise la microfon prezentând gala laureaţilor. În depărtare se vedeau sclipind în ploaie balustradele podului peste şenal. Ceva mai încolo apărură luminile de la Cap Aurora sclipind în noapte ca hublourile unui transatlantic.

Desen de Victor Sfârlea

— Ai şters mesajul? m-am interesat surprinzând cu coada ochiului lucirea ledului de control al pagerului de la şoldul lui Marius.

Clătină din cap.

— Te mai interesează aşa ceva? rânji el. Apucă aparatul şi în acelaşi timp am auzit bâzâitul discret al motoraşului care comanda deschiderea geamului din dreapta. Am crezut că vrea să arunce pagerul. Îl ţinea în mână cu displayul la nivelul ochilor. "Vă rog aşteptaţi pe loc", îngână el. "Rahat", adăugă băgând aparatul în buzunar. Andreea Stănescu îşi dădea sufletul cântând "Nu fi laş", ceva despre un iubit care nu se mai prezintă la întâlnire şi drept urmare, ultimul buchet de trandafiri oferit fetei se usucă instantaneu în vaza de acasă. Eu mă gândeam la bucata de hârtie udă şi lipită deja de triunghiul trimiţându-şi străfulgerările galbene şi roşii la marginea drumului, o pleaşcă pentru primul sosit, care nu trebuia să fie neapărat expeditorul mesajului din pager. Îmi făcea impresia că n-avea nevoie de bilete ca să ştie de unde să ne ia. Dar mă hotărîsem să-mi ţin concluziile pentru mine. Şi, printre aplauzele de la Mamaia, din nou acel ţiuit neverosimil, repetat ca un fluierat de papagal bine dresat.

— Asta nu-i Gina, am zis. Gina era nevastă-sa. El îi zicea "şefu' Vasile" şi era în stare să-l scoată şi din şedinţele Camerei de Comerţ din Viena dacă-şi amintea că lipseşte ceva din lista de cumpărături dată la plecarea din ţară.

— Iar... oftă Marius clătinând din cap. Aruncă o privire spre display. Sub noi trepidau traversele de oţel ale podului. Un fulger aruncă o limbă frântă de lumină peste apa mării. Mergeam paralel cu ţărmul.

— I-auzi, dom'le, făcu Marius. Păi ăsta-i ultimatum, zise. Auzi, să oprim acum, în clipa asta! Şi dacă-şi imaginează că am să-l mai ascult, se înşeală, zise băgând Motorola în buzunar.

— De-acum înainte, am glăsuit cu ochii pe primele lumini din Mangalia, n-ai să ştii niciodată cine te caută prin pager. Întoarse brusc capul spre mine.

— Aici ai dreptate, mormăi el, dând drumul pe geam pagerului în valoare de peste 160 000 de lei.

— E luna cadourilor? l-am întrebat. Atunci cred că este cazul să-mi dai şi mie o primă de risc. Am spus-o în aşa fel încât să nu fie prea clar dacă glumeam sau vorbeam serios. Îi eram, în al treilea rând, şi prieten. Cu el mergea să mă tocmesc. Vocea lui Felix Fabianni, invitat la Mamaia hors concours, pieri din radio, făcând loc unui belşug de păcănituri electrostatice şi eu am avut brusc senzaţia că maşina trecuse prin periile uriaşe, dispuse ca un tunel întunecos, ale unei instalaţii de spălat maşini.

Luminile din Mangalia dispărură. Liniile galbene de demarcaţie ale unei autostrăzi bine luminate intrau parcă în noi ca la o fericită aterizare făcută exact pe mijlocul balizajului. Numai că Volvo nu este avion, iar noi, circulând cu 60 de kilometri pe oră în contrasensul autostrăzii, nu ne puteam permite o decolare de urgenţă. Din radio se revărsa refrenul unui cântecel din anii '60: "Hit the road, Jack, and come back no more, no more, no more, no more...". Cuvintele se repetau în continuu. Am evitat în ultima clipă o huidumă de camion Iveco.

— Trage pe dreapta! urlă Marius cu mâna la ochi, orbit de farurile maşinii care venea din faţă.

— Pe stânga, i-am zis răsucind volanul. Toată lungimea caroseriei se frecă de parapetul autostrăzii şi am văzut că un ghem furios de benzi de circulaţie ne pândea cu 200 de metri mai jos. Altă pereche de faruri m-a obligat să revin pe mijlocul autostrăzii.

— Opreşte-te o dată, cretinule! strigă Marius din nou. I-am spus că nu pot. Piciorul lui lovi puternic laba piciorului meu lipit deja pe pedala frânei. Am scos un icnet. Apoi i-am explicat că nu mai avem frânele pe disc, fala firmei Volvo când făcuse reclamă acestui model. În schimb, putem schimba nestingherit vitezele. Vreau să spun, de la a 5-a în sus.

— Te crezi Alain Prost? ţipă Marius agăţat de mânerul de sus. Bătu din nou cu piciorul pe frână, la fel de inutil ca înainte. Bagă într-a-ntâia, fir-ar a naibii... Schimbătorul liniar de viteze funcţiona cel mai profitabil pentru noi în poziţia de mijloc, cam la viteza a 3-a, în limita inferioară sau superioară, viteza creştea simţitor, rapid şi Dumnezeu ştie unde-am fi ajuns dacă "băţul" s-ar fi înţepenit într-una din aceste poziţii. "Hit the road, Jack..." ne tot îndemna radioul. Ia-ţi picioarele la spinare, băiete şi nu mai plânge, nu mai plânge, nu mai plânge, nu mai plânge. Asta-mi aminti o clipă de persiflantul "Fecior, eşti stupid" din "Căldură mare". Curentul de aer trecea urlând prin geamul deschis. Depăşeam toate maşinile care mergeau corect, în sensul nostru de deplasare. Am reuşit în ultima clipă să descifrez o placă mare indicatoare, suspendată deasupra benzii din dreapta: Interstate Highway 110. Los Angeles 350 miles. Apoi am trecut printre două trailere monstruoase, ale căror claxoane mugeau ca turbate, cu agresivitatea unor animale care şarjau furioase împotriva unui inamic neaşteptat. Pe partea cealaltă, trei maşini de poliţie cu sirenele în funcţiune adăugau un element nou în toată hărmălaia. Se străduiau să se ţină paralel cu noi. De la o vreme, toate maşinile întâlnite în traficul de pe benzile noastre rulau în şir indian, spre marginea autostrăzii. Era limpede că toată lumea fusese prevenită prin radio. Marius căutase şi el pe scală, dar din difuzoarele din portiere nu ieşea decât "Hit the road, Jack", refrenul care mi-a plăcut atât de mult cândva. Autostrada urma acum unghiul unor pante line şi în depărtare, venind tot pe mijlocul benzii, am văzut o Lada Samara. Ne semnalizau disperaţi cu farurile. În dreapta era un şir compact, ca un zid, de maşini oprite, care nu mai făceau un metru pe autostradă de frica nebunilor din Volvo. Am început să râd.

— Idiotule, i-am zis încet lui Marius, dar în aşa fel încât să pară că-mi vorbisem mie. Îi eram bodyguard, şofer şi prieten. În această ordine.

Silviu Genescu

POŞTA REDACŢIEI

GAGA DELIA-ADRIANA, Str. Taberei nr. 20 B, Cluj, are în plus numerele: 47, 292, 293, 294, 311, 312, 313, 423, 473 şi 486, precum şi numărul 1 în limba maghiară. Îi lipsesc numerele: 493, 494, 498.

COMMODUS D. MATEI Tema "tinereţii fără bătrâneţe", având respectabila vârstă pe care o cunoaştem cu toţii, trebuie tratată cu ceva mai multă atenţie. Scenariul propus în "Matusalem" este însă simplist şi cu o evoluţie la limita verosimilului. Mai încercaţi.

SANDRU CRISTIAN. Probabil că "drumul prin deşert" este un inevitabil loc comun al scriitorilor SF (mă întreb care ar fi motivaţia subconştientă?). Textul nu este interesant, iar poanta finală este mai slabă decât în "Planeta maimuţelor".

BAZAR EUGEN. Ideea este bună, dar realizarea mi se pare excesiv de melodramatică. Aştept alte texte.

ADRIAN DOROBANŢU. Regret, dar n-am putut descifra scrisoarea; pe viitor încearcă s-o dactilografiezi. Textul ar putea fi interesant dacă ar avea justificare logică în privinţa acţiunilor Adelinei. Aşa însă, nu.

HORIA IONESCU. Ideea foarte bună. Încearcă să refaci paginile 5-7, renunţând la didacticisme. Aştept varianta cea nouă.

CRIDAN. "Hotărîre întârziată" este lipsită de absolut orice calităţi literare sau SF-istice. Mai trebuie destul de multe acumulări înainte de a (re)începe să scrii.

Mihai-Dan Pavelescu

TERAPIE

Un şuierat scurt şi cuţitul se înfige la câţiva centimetri de capul blond al bărbatului. Lama de oţel, sclipitoare, pătrunde destul de adânc în lemnul şifonierului, vibrând pentru scurtă durată. Lacul negru, lucitor, este deteriorat pentru a câta oară! El tresare doar un moment, apoi se întoarce şi îi zâmbeşte. Ochii lui negri o cercetează curioşi. Ea stă acum lângă fereastră şi îl priveşte fix. Mâinile cu degete lungi, albe, îngrijite, îi curg inert pe lângă corp. Faţa i se luminează într-un zâmbet larg şi apoi îi întoarce spatele în timp ce el se aşază domol pe canapea.

"Se putea şi mai bine. Puţin mai jos şi..." Bătu din palme ca o fetiţă la gândul acesta. Câtă plăcere!... ah!... câtă plăcere i-ar fi făcut să fi reuşit. O umbră în ochii maliţioşi. Pentru că a ratat iar... iar...

Priveşte afară de la înălţimea etajului patru. Afară este un amurg galben-violet. Cei doi sori conferă grădinii, spre apus, culori pastelate. Florile exotice aşezate în grădiniţe îngrijite te îmbată de arome. Ea nu percepe.

Aeroglisorul silenţios al aprovizionării coboară în spirală strânsă spre pista care se ghiceşte după colţul clădirii. Ea nu sesizează.

Persoane singure sau perechi se plimbă lent în aerul ozonat al amurgului pe aleile grădinii. Ea nu observă.

Ea priveşte intens la grădinarul care coseşte iarba. Din cauza restricţiilor de zgomot foloseşte coasa. O obsedează lucirea metalică a uneltei şi înaintarea ei mecanică, monotonă prin iarbă. Hârş... hârş... hârş... Scurtă pauză de înaintare a picioarelor. Din nou hârş... hârş...

Se întoarce parcă mai calmă către Edgar. E frumos! I se umezeşte privirea de dorinţă. Dacă nu-l va ucide, la noapte va face amor nebun cu el! Fiori de plăcere anticipată.

Cântă pe un ton copilăresc:
"Hai la groapa cu furnici,
Ba-i aici, ba nu-i aici..."

— Edgar, toţi bărbaţii-s nebuni, nu-i aşa?!

Râde nestăvilit, în timp ce se apropie ţopăind spre el şi se aşază pe marginea patului. Îl atinge tandru pe obraz. Suspină pătimaş.

— Cu excepţia unuia singur, bineînţeles. Micule, doar tu mă înţelegi!

Aproape plânge. Edgar o cuprinde uşor cu mâna stângă de ceafă. O sărută lung. Ea, în extaz, aproape că nu mai crede ce-a spus înainte. Bărbatul îi modelează corpul cu stânga, în timp ce dreapta este liberă. Ştie bine că Amina e stângace. Mâinile ei i se plimbă pe corp, apoi, discret, stânga se opreşte între faldurile rochiei şi desprinde cu infinită grijă acul uns cu "mejanha", cumplită otravă a planetei Seth. Devine mai tandră decât de obicei, când, deodată, îşi azvârle brusc mâna stângă spre carotida bărbatului. Lovitură violentă, precisă, dar încheietura îi este prinsă ca într-un cleşte de braţul lui drept. Vârful mortal se opreşte la nici cinci centimetri de ţintă.

Ea scapă acul jos.

Ea se ridică mânioasă.

Ea ţipă isteric:

— Toţi sunteţi la fel! O, Doamne... ce rău ţi-am făcut de mă chinui... Câtă ciudă! Câtă ciudă! - plânge nervos - Nu mai suport! Vaaai... vaaai! - lamentare mai mult verbală pentru că tonul deja se domoleşte.

Îl priveşte rece, cvasilucidă. Se întinde pe podea, îşi suge degetul, se tânguie. Edgar se apropie afectat şi o mângâie deferent pe păr. Ochii ei privesc goi de expresie în tavan. Acum el nu există... acum tavanul nu există... nici podeaua, nici camera nu există. Există doar golul din ea, mare, profund, ca o sete acerbă. Un întuneric răsfrânt în oglindă.

Încet, încet revine.

Se ridică şi-i cuprinde gâtul cu ambele braţe, saltă în picioare. Zâmbeşte ştrengăreşte. Se plimbă pe lângă mobile şi desenează cu degetul linii imaginare ce nu respectă nici o noimă. Se aşază în genunchi în faţa icoanei. Chipul ei imploră milă acum. Brusc se ridică fluturând a lehamite din mână.

Se joacă având telecomanda holovizorului în mână. După cum acţionează butonul, formele tridimensionale pastelat colorate se constituie sau dispar rapid.

Ştie! Va asculta muzică. Îşi fixează foarte bine căştile pe urechi. Se poartă cât mai natural.

Ştie că Edgar e deştept.

Ştie că Edgar e atent. Dar ea e atât de firească în mişcări. Căştile bine puse pe urechi o izolează fonic perfect de lumea acustică exterioară. Telecomanda se află între degetele ei şi cursorul alunecă infinit de precaut din poziţia pentru cască în cea pentru incintele exterioare. El nu poate să observe. După cum nu poate observa nici modificările tainic făcute în inima amplificatorului de putere. Amina este un electronist, analist-programator de excepţie.

PLAY.

Muzica ţâşneşte armonios din boxe, cu mult însă peste limita suportabilităţii acustice. Muzică ce ucide! Muzică criminală. Epitet oximoron.

Urmăreşte transfigurată reacţia lui. Oricum, afară nu se va auzi pentru că antifonarea apartamentului este ideală. Iniţial, surpriză pentru Edgar; gest instinctiv aproape de protecţie a urechilor cu palmele, privirea disperată, un tremur nervos şi gura deschisă larg într-un răcnet mut, mişcare haotică a braţelor şi picioarelor, prăbuşire, sânge prelingându-se din urechi în dâră subţire. Ochi negri aţintiţi în tavan, mai sus, în abis.

STOP.

"Reştul e tăcere."

Îşi scoase căştile calmă, încet, sigură. Multă mulţumire în sufletul ei! Începe să râdă. Demonic. Cum i-a mai plăcut! Îşi freacă mâinile încântată. Trăsăturile i se destind din încordare. Ţipă de plăcere. "Realizare, ce mult te-ai lăsat aşteptată!"

Brusc: "De ce?!"

De unde starea de vină? O recunoaşte. Starea cumplită de vină pe care o uitase. Şi râsul îi îngheaţă, faţa îi devine mască. Vina îi provoacă o durere aproape fizică. Îşi frânge mâinile. Îngenunchează lângă Edgar. Mâinile ei îi coboară tandru pleoapele peste ochi. Îi aranjează o şuviţă de păr, apoi se odihnesc pioase în poală.

Ea plânge. Atât de liniştit! Lacrimi mari, sincere, i se rostogolesc pe obraji. Ochii îi sunt acum umede efluvii.

Ea înţelege: a ucis un om.

Un cer întreg plânge alături de ea. Afară plouă paşnic. Amina aude şi simte ploaia prelingându-i-se în suflet. Ea simte normal. Uman. UMAN!!

"Doamne Dumnezeule! De ce eu şi de ce atâta durere doar pentru mine!?"

• • •

Planeta Alpha Secundus.

Centrul medical pentru recuperarea cazurilor extreme.

Secţia neuro-psiho.

Statuia de pe aleea principală de acces în complex, jumătate dragon, jumătate om sprijină o placă de oţel inoxidabil pe care se află gravat:

"Nimeni nu e perfect!

Nimeni nu e irecuperabil!"

Cabinetul medicului principal, Riad-el-Makrib. Operatorul info prelucrează ultimele date din ziua aceea. Display-ul computerului medical afişează:

Caz 497.

Subiect: Amina Bestremi.

Vârsta: 37 ani standard.

Planeta de origine: Proxima Salem.

Diagnostic: psiho-aversiune violentă în raport cu sexul opus.

Cauza: viol repetat în stare sedată utilizându-se progresiv "macro-inna" în cantităţi excesive.

Forme de manifestare: complex de manifestări violente având ca scop distrugerea unui potenţial partener.

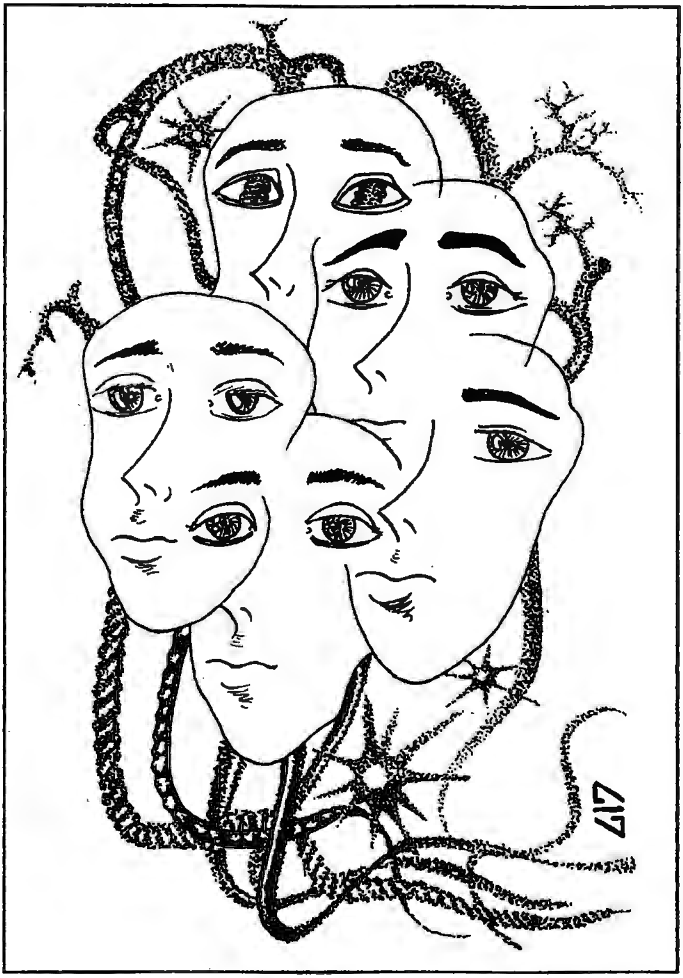
Cazier: până în momentul internării 4 crime prin strangulare, înjunghiere repetată, intoxicare cu spori radioactivi şi otrăvire.

Terapie: s-a urmărit reintroducerea stării de responsabilitate pentru actele proprii şi pentru efectele acestora, precum şi a sentimentului de vină pentru fiecare victimă nou ucisă.

Procedeul folosit: inducere telepatică la nivelul neocortexului asociativ în zonele prefrontală şi temporală, urmărind deblocarea hipotalamică pe calea influenţei inverse.

Rezultate: curbă ascendentă a timpului petrecut împreună cu un partener: de la 4 ore 15 minute cu Rafael (ucis prin electrocutare), la 7 zile 9 minute cu George (împuşcat), 13 săptămâni 8 ore cu Dick şi 7 luni 11 zile cu Edgar. După ultima victimă s-a constatat o revenire completă a funcţiilor psihice normale, urmând să se pună accent asupra permanentizării acestei stări până va deveni ireversibilă.

Notă tehnică: modelul utilizat pentru inducerea telepatică de înaltă acurateţe, cyborgul Ego 19, invarietatea celor 4 modele folosite până acum, s-a dovedit extrem de eficient şi cooperant. După reparaţia modelului Edgar, propunem o reprogramare a acestuia pentru funcţii superioare.

Desen de Nicu Gecse

Vladimir-Liviu Fenoghen

STĂPÂNII TUNELULUI

SCENARIU ȘI DESENE: - RIESS -

EPISODUL 5

B.D.S.F. Anticipația
REZUMAT: VANMEER, CĂLĂTOR STELAR, VÂNAT FĂRĂ CRUȚARE DE STĂPÂNII ILEGALI AI PLANETEI MAROA-VINCENT, ESTE CONDUS DE O FRUMOASĂ CĂLĂUZĂ SPRE PEȘTERA UITĂRII...
ÎNTR-ADEVĂR...
LORD FANESCA, S-A TRAS CU ARMĂ MODERNĂ ÎN CAREUL 7-M! ... NU POATE FI DECÂT PILOTUL...!
... ASTA AȘTEPTAM!
Q-RILI, DE DATA ASTA NU TREBUIE SĂ NE MAI SCAPE! PORNIM!
DÂNDU-ȘI SEAMA CĂ ARMA SA PUTEA FI LOCALIZATĂ, VANMEER ȘI CĂLĂUZA LUI SE MIȘCĂ FOARTE PRUDENT...
INTRAREA ESTE ÎN FAȚA NOASTRĂ...
DA, DAR ȘI URMĂRITORII MEI!
!?
ÎN SPATELE STÂNCII E INTRAREA... REPEDE!...
?
VA URMA...
10

Michael Swanwick

Desen de Victor Sfârlea

Transmigraţia lui Philip K.

(The Transmigration of Philip K. - 1985)

Philip K. a fost îngropat în mormântul care-l aşteptase toată viaţa. Era doar jumătate dintr-un loc de veci dublu, iar în cealaltă jumătate era îngropată sora lui geamănă, care murise la naştere.

Toată viaţa lui ea îl aşteptase cu răbdarea nefirească a morţilor. Acum, când ultima lopată de pământ fusese azvârlită peste sicriul său, ultima rugăciune se risipi în văzduh şi ultima bocitoare plecase din cimitir, circuitul era complet. Energia trecu între frate şi soră.

În sfârşit, putea începe.

Sfârr - bzz - clic

Robotul înainta pe stradă. Un genunchi cromat apărea cu regularitate de sub trenciul boţit, scânteind în razele soarelui. Oţelul perfect lustruit sclipea deasupra adidasului încheiat neglijent. Chipul lui era un ovoid neted, întrerupt doar de două oculare telescopice, acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, şi grila rotundă a difuzorului drept gură. Purta o pălărie cu boruri, trasă jos peste lentilele ochilor.

Din sufragerie, Sandy Pankopf privea terorizat apropierea robotului. Acesta înclină capul când trecu pe lângă lăptar, iar lăptarul zâmbi şi-l salută. Nu poate fi adevărat, se gândi Pankopf. Nu iarăşi. Nu pentru a cincea oară la rând.

Robotul se îndrepta spre casa lui. Trăgând cu ochiul dinapoia perdelei, Pankopf se întrebă dacă ştia că el se afla acolo. Niciodată nu dăduse vreun semn că ar fi fost conştient de asta. Cine ştia însă ce puteri avea? Detectori cu ultraviolete sau infraroşii. Oculari cu raze X.

Acum doamna McMurtry, vecina lui, îşi îndreptă spinarea de lângă stratul de flori şi, ştergându-se pe mâini, se răsuci să ia o altă panseluţă din tava de alături. Îl zări pe robot şi zâmbi. Robotul se întoarse către ea şi rosti pesemne ceva spiritual - din locul unde se ascunsese, Sandy nu putea auzi - căci femeia lăsă capul pe spate şi râse.

Robotul ajunsese la poarta curţii lui. Se opri la cutia poştală. Folosind o mână metalică tot atât de perfect articulată cât şi una adevărată, scotoci înăuntru. Scoase un teanc de scrisori, pe care Pankopf le lăsase pentru poştaş şi examină pe rând fiecare scrisoare, ţinând-o înaintea ocularelor pentru o cercetare prelungă şi scrutătoare. În cele din urmă, opri o scrisoare, le puse pe celelalte în cutie, închise uşiţa şi ridică steguleţul care-l anunţa pe poştaş că are scrisori de ridicat.

Apoi - servomotoarele zumzăind încetişor doar pentru ele - se întoarse şi plecă, păşind pe trotuar de parcă era stăpânul oraşului.

Puţin înainte de-a dispărea după colţ, din curtea din spate apăru Spot, câinele lui Pankopf. Robotul se opri să-l mângâie pe cap. Spot scoase limba şi legănă coada.

Sfârr - bzz - clic

Ceaţa cenuşie pătrundea din nou. La început doar o limbă sau două, intrând pe uşă şi pe sub pervazul ferestrei, dar Dorff ştia că în curând aveau să fie mai multe. Asta avea să se întâmple.

— L-am prins pe Pankopf la telefon, spuse domnişoara Goodbody.

— Mulţumesc. Dorff ridică receptorul şi privi în tubul catodic. Pankopf, netrebnicule, de ce nu eşti la muncă?

Pe ecran, Pankopf arăta chiar verde.

— Azi întârziu puţin, şefule. Tocmai ieşeam.

— Ar fi bine să te grăbeşti, mârâi Pankopf. Slujba ta e în pericol. Atârnă de un fir de aţă. Închise, şi ecranul se stinse. Iisuse... Ai văzut ce telefon avea? Una din chestiile alea negre, fără nici un buton, doar cu - cum îi zice? - disc.

Ceaţa continua să pătrundă. Uneori se părea că întregul birou era umplut de ceaţă. Funcţionarii de la locurile lor începuseră să putrezească - prin uşa deschisă le putea zări pielea sură desprinzându-se de pe ţeste, hainele desprinzându-se pe trupurile scofâlcite. Semănau cu desenele de stafii din vechile benzi desenate.

— Nu-nţeleg de ce-l mai cocoloşeşti pe amărâtul ăla, rosti domnişoara Goodbody. Dacă ar fi fost după mine, de mult i-aş fi făcut vânt.

Dorff o privi. Se transforma într-un mod subtil pe care nu-l putea încă defini. Uneori ceaţa făcea din oameni mutanţi cu aspect de porc, sau monştri cu tentacule. Alteori îi involua, în brute preumane.

— "Amărâtul" ăla, cum îi spui tu, rosti el cu răceală, este tot ce mai stă între noi şi haos. N-are decât să creadă că trăieşte în 1956, cu Eisenhower în Casa Albă şi Popeye la televizor, dar controlează realitatea mai ferm decât oricine altcineva. Ştii câte anulări au fost în cartierul lui anul ăsta? Nici una. Jumătate dintre ei nici nu-şi dau seama exact care-i problema. Ei cred că-i ceva ce ni se întâmplă doar în Cambodgia, sau Nebraska, sau Dumnezeu ştie unde.

Ceaţa se înfăşură în jurul domnişoarei Goodbody. Fata se aplecă înainte, o siluetă neclară, tainică. Ochii ei erau doi tăciuni roşii.

— N-ai nevoie de el, rosti ea. Ssscapă de el. Lasssă-l în bătaia vântului. Se aplecă mai aproape, şi răsuflarea ei era o adiere rece din mormânt: Azvârle-l. Sssfârtecă-i burta, şşşi lasssă-mă sssă-i mănânc măruntaiele pentru tine.

— Te rog să termini imediat, domnişoară Goodbody! se răsti Dorff. Îi arătă uşa: Cred că n-ai făcut încă corespondenţa.

Când rămase singur, bărbatul oftă şi-şi scoase ochelarii, frecându-şi rădăcina nasului cu două degete. Totul se ducea dracului, şi-i rămăsese numai Pankopf. După moartea lui Philip Kingsley, toată nebunia stătea pe umerii unui amărât de paranoic.

La uşă răsună o ciocănitură, şi intră un robot.

— Conform instrucţiunilor dumneavoastră, domnule, am extras acest obiect, rosti el şi puse o scrisoare pe masă.

— Bun, bun. Dorff o privi - altă cerere de demisie. O strecură în sertar, alături de celelalte. Suntem în siguranţă pentru cel puţin încă o zi. Ridică privirea: Nu crezi

c-o să aibă curajul să nu se mai prezinte, nu?

— Nu, domnule, răspunse robotul. Opinez că nu. Nu este ceea ce dumneavoastră aţi numi un individ încrezător în sine, iar dumneavoastră reprezentaţi pentru el o figură paternă. Înainte de a se putea convinge să vă sfideze, va trebui mai întâi să soluţioneze chinurile sale interioar

Grozav, se gândi Dorff. Pankopf salvează lumea, iar eu îl sperii şi tracasez. Asta-i meseria mea. Să mă asigur că n-o să fie în stare să-mi azvârle în faţă nenorocita lui de slujbă.

Făcu semn robotului să plece. Era lucios, strălucitor. Se părea că ceaţa nu afecta automatele în aceeaşi măsură ca pe oameni. Poate pentru că ele erau viaţa anorganică şi nu erau supuse inevitabilei descompuneri entropice a protoplasmei. Sau poate motivul era că oamenii simţeau îndoiala, durerea şi vina, pe când anorganicele nu.

Cu siguranţă era ceva la care să te gândeşti.

Dar când trase sertarul ca să mai privească o dată scrisorile, acestea se dezintegraseră deja în resturi mucegăite. Dorff închise grăbit sertarul, cu o mână palidă, brusc devenită leproasă şi subţire. Ceaţa cenuşie se strânse în jurul lui.

Era tot mai greu să ţii totul laolaltă.

— Să ştii că-i duc dorul bătrânului Phil, zise Pankopf.

— N-ai nici o treabă? mormăi Milligan.

Totuşi îşi împinse scaunul îndărăt şi se rezemă de spătar, cu disponibilitatea de a discuta tipică irlandezului. Deşi era american din generaţia a cincea, sau aşa ceva.

— Eu nu l-am prea cunoscut pe Phil Karlton. El a scris cântecele alea pentru reclamele la guma de mestecat pe care le faci tu, nu?

— Rime de Mestecat, spuse Pankopf. Aşa le spuneam noi. Rime de Mestecat pentru Mestecăi. Să ştii că nu-i aşa uşor pe cât se pare. Dorff avea nişte idei cam trăsnite despre reclame, şi ne dădea câte şase cuvinte anumite să le punem în cântecele. Să ştii că habar n-ai ce înseamnă viaţa până nu-ncerci să bagi "Chevrolet Cordoba" şi "circ glaciar" în aceeaşi strofă.

— Hopa! Milligan se aplecă grăbit deasupra biroului. Vine înălţimea sa.

Domnişoara Goodbody se apropie de Pankopf cu un teanc de hârtii în mână.

— Nu erai la locul tău, rosti ea acuzatoare. Apoi: Astea toate trebuie refăcute. Domnul Dorff nu-i mulţumit de ele.

Posomorît, Pankopf începu să răsfoiască hârtiile. Se opri la una care începea *Nebun după roata-de-vis, Marie...*

— Asta ce-are? Se scandează perfect.

— Da, dar în pronunţia franceză Marie rimează cu Paris. Domnul Dorff nu doreşte pronunţie franceză. El vrea ca Paris să rimeze cu vis.

— Dacă fac aşa, cuvântul "roată" trece în versul următor şi dă totul peste cap!

— Asta-i problema ta! replică cu răceală domnişoara Goodbody. *Toate* sunt problema ta. Şi în mod confidenţial, pot spune că domnul Dorff nu este prea încântat de rezultatele tale din ultima vreme. Îţi sugerez să te pui pe treabă. Ştii bine că poţi fi înlocuit de un dicţionar de rime.

— Dobitoci, murmură pe când fata se îndepărtă. Milligan îi studia cu interes posteriorul.

— Ţi-ar place s-o muşti niţel? rânji el. Apoi, înhăţându-şi pălăria, adăugă: Haide. Câteva ore n-o să te controleze. Hai s-o ştergem până vizavi la o bere.

După câteva ore, continuau să bea. Masa le era ticsită cu sticle goale de Iron City. Pankopf privi pe fereastră.

— Ce ceaţă nenorocită...

Milligan se cutremură şi se ghemui peste pahar. Pe măsură ce ceaţa se îndesea, Bob Milligan devenise din ce în ce mai posac şi tăcut, iar acum se scufundase cu totul în jalea celtică. Era destul de plictisitor; dacă Parkapf n-ar fi fost pe jumătate beat, l-ar fi părăsit de mult.

Un bărbat se desprinse din ceaţă. Era înalt şi slab, şi purta un trenci Burberry şi o pălărie cu boruri tari. În lumina slabă aducea mult cu Humphrey Bogart. Uşa se închise tăcută în urma lui, şi el se îndreptă spre masa celor doi. Trecând pe sub o reclamă fluorescentă pentru Budweiser, chipul îi fu luminat pentru o clipă în roşu.

— Phil! exclamă uluit Pankopf. Phil Korzinski!

Capul lui Milligan tresări. Palid, se răsuci în scaun.

— Iisuse, Phil, toţi te credeam mort, rosti fericit Pankopf. Dar Korzinski îl ignoră. Strecură o mână în trenci şi vorbi cu glas scăzut:

— Ridică-te Milligan. A venit ziua socotelii.

Cu un horcăit disperat, Milligan sări în picioare şi încercă să fugă. Scaunul se răsturnă.

Mâna lui Korzinski ieşi fulgerător, ţinând un cartonaş alb. Îl întinse lui Milligan, care îl apucă temător cu ambele mâini. Încet, bărbatul înclină capul să citească ce scria pe acrtonaş. Ochii i se holbară de groază, şi un spasm îi străbătu întregul trup.

Căzu mort la picioarele lui Korzinski.

Korzinski mai înaintă un pas şi băgă ceva în palma lui Pankopf - două pilule albe, fiecare fiind încrustată cu PK - 47.

Sandy privi în ochii vechiului său prieten. Ochii aceia aveau o căutătură ciudată. Poate, compasiune.

— Rareori lucrurile sunt ceea ce par, zâmbi blând Korzinski. Apoi se întoarse şi păşi în ceaţă.

Pankopf se uită spre cadavru. Nu exista sânge. Dar şocul căderii spărsese ţeasta lui Milligan, şi prin fisură scânteiau LED-uri minuscule şi rotiţe argintii rotindu-se lent.

Bob Milligan era un robot.

Pentru o clipă, Pankopf rămase stupefiat. După aceea, punând PK - 47 în buzunar, se aplecă şi ridică micul cartonaş alb cu care Korzinski îl ucisese pe Milligan. Rămăsese pe pieptul robotului, cu faţa albă în sus. Îl întoarse. Citi:

BANG

Eşti mort.

Ceva începea să se lege.

O clipă după orgasmul lui Dorff, domnişoara Goodbody se ridică de pe trupul vlăguit al superiorului ei şi anunţă brusc:

— Milligan e mort.

Dorff nu înţelese imediat despre ce era vorba. Apoi îşi aminti de telemetrie. Până şi aici, în intimitatea luxosului său apartament, domnişoara Goodbody era cuplată în afacerile de la birou.

— Avem griji mult mai mari, răspunse el. Azi era gata să pierdem Parisul. Ca să nu mai zic de roţi. Milligan nu-i decât un robot. Poate fi reparat şi trimis la slujbă chiar mâine.

— Nu va fi acelaşi lucru, replică domnişoara Goodbody.

Coborî din pat, îşi luă sutienul şi-l îmbrăcă, încheindu-l în faţă. Apoi îl răsuci în jurul trupului şi-şi strecură braţele sub bretele. Îl strânse şi-l potrivi.

— Dacă există vreo discontinuitate a funcţiei mintale, personalitatea moare. Mintea re-trezită poate gândi la fel, acţiona la fel, avea aceleaşi amintiri. Dar asta nu-i o consolare pentru personalitatea care a murit.

— Sofisme, pufni Dorff. O diferenţă care nu constituie nici o diferenţă nu-i câtuşi de puţin diferenţă.

— Nu? Femeia se îndreptă spre el, îmbrăcată doar cu sutienul. Pune-te în locul lui. Să ne închipuim că ai fost clonat şi că copia fizică perfectă a ta există, vie, dar ne-trezită. Să ne mai închipuim că este posibil să înregistrăm toate amintirile tale şi să le programăm în această clonă a ta. Apoi să zicem că te sugrum..., îşi puse mâinile în jurul gâtului bărbatului, atingând între ele vârfurile degetelor mari şi arătătoare, ...şi trezesc această clonă. Pentru restul lumii, ar fi aceeaşi persoană dintotdeauna. Dar pentru tine - cel *mort* - diferenţa e foarte mare.

Dorff nu răspunse. Nu putea. După un minut, domnişoara Goodbody desfăcu mâinile şi corpul mort căzu pe pat. Ea aprinse o ţigară, dar nu se îmbrăcă.

În scurt timp, roboţii pe care-i chemase mai înainte intrară cu clona lui Dorff pe o targă. Schimbară cadavrul cu clona, şi implantară amintirile industriaşului mort. Domnişoara Goodbody examină banda implantată, rupse o bucăţică cu unghiile ei lungi şi supraveghe operaţia.

Roboţii plecară. Domnişoara Goodbody stinse ţigara şi-şi căută poziţia. Pe fruntea clonei pulsa o venă. Se deşteptă.

— Milligan nu-i decât un robot, spuse Dorff. Poate fi reparat şi trimis la slujbă chiar mâine.

Domnişoara Goodbody înălţă din umeri.

— Nu uita că şi eu sunt un robot, zâmbi ea ciudat.

Un fior straniu îl străbătu pe Dorff. Nu, îşi spuse el. Nu, nu eşti un robot. Eşti cu totul altceva.

Dar se temea să se gândească ce anume.

Sfârr - bzz - clic

Aproape că m-am obişnuit, se gândi Pankopf, pe când robotul dispăru după colţ, ţinând în pumnul său mecanic ultima scrisoare de demisie. Îşi desfăcu ziarul, examină prima pagină - o declaraţie a lui Dulles despre submarinele nucleare, o fotografie cu Ike pe terenul de golf - şi

telescopul sună. Se întinse să răspundă, apoi se opri.

La dracu', îşi spuse. E tot Dorff. Mai bine plec şi, dacă mă întreabă, îi spun că ieşisem când a început să sune telefonul. Simţindu-se de-a dreptul neînfricat, lăsă ziarul şi ieşi din casă.

Doamna McMurtry era aplecată deasupra straturilor de flori.

— Bună dimineaţa, domnule Pankopf, rosti ea voioasă.

Apoi se încruntă şi smulse din pământ un mănunchi de fire albastre şi roşii.

— Ai mai văzut aşa ceva? Sunt peste tot. Ţâţâi din buze: Şi doar de azi dimineaţă.

În mod inexplicabil, rădăcinile subţiri ca nişte sârme îl tulburau. Pankopf scutură din cap.

— Ah, am ceva pentru dumneata. Doamna McMurtry scoase un plic din buzunarul şorţului. Un anume domn Philip Kamin m-a rugat să ţi-o dau.

Cu mâinile tremurând, bărbatul rupse plicul. Pe foaia dinăuntru scria: *Deşteaptă-te, Sandy! Eşti în mare pericol. Nu te încrede în Goodbody sau Milligan. Dorff e de treabă, dar e dezinformat. O să fac tot ce pot pentru tine, dar în cele din urmă tot noi rămânem. Aşa-i? Te sfătuiesc să iei imediat pilulele alea.* Era semnat *Phil.*

Phil, se gândi. Bunul şi mortul lui prieten. Dar şi Milligan îi fusese prieten. Dacă Phil era într-adevăr de partea lui, ridicându-se din mormânt pentru a-i trimite o doză de adevăr pur, de ce-l ucisese pe Milligan?

Întoarse biletul. Pe cealaltă parte era un post-scriptum. *P.S., Oh, deşteaptă-te, Sandy. Milligan nu-i prietenul tău. El şi domnişoara Goodbody se joacă pe rând cu tine. Nu te lăsa păcălit. Şi fruntea sus - lucrurile merg şi-aşa destul de rău, ca să te mai bosumfli şi tu. PK.*

Doamna McMurtry îl privea cu atenţie.

— S-a întâmplat ceva, scumpule? întrebă ea cu un ton matern.

— Nu, nu, răspunse grăbit, împăturind scrisoarea. Totu-i perfect. Pilulele îi atârnau parcă mai grele în buzunar, dar încă nu era pregătit să le înghită.

Phil vrea să-mi ridice moralul, se gândi. El e mort şi crede că privesc situaţia cu prea mult pesimism.

Era un gând deprimant.

Dorff participă la o teleconferinţă la prima oră din dimineaţa aceea. Era aşezat în capul mesei de conferinţe, când teleroboţii - anorganici uriaşi, mătăhăloşi, cu ecrane TV în locul capetelor - intrară greoi şi luară loc. Imaginile îndepărtaţilor lor conducători, retransmise prin sateliţi din ţările de origine, pâlpâiau albastre pe ecrane.

Erau prezenţi Senior Velasquez din Argentina, Herr Altemeister din Deutscherepublik şi Jerome Hunt din Africa de Sud.

Absenta comisarul Gavronsky, care dirija cei *doi* menţinători din Repulicile Sovietice Socialiste. Circulau zvonuri despre un alt menţinător în China, dar oficialităţile comuniste de acolo refuzau să confirme sau să comenteze.

Jerome Hunt deschise discuţia, dregându-şi glasul şi anunţând:

— N-am terminat cu paralela dintre menţinătorii noştri şi noţiunea cabalistică a celor şapte oameni drepţi care menţin lumea înaintea ochilor Domnului.

Un cer de suspine trecu printre teleroboţi. Hunt era un bărbat slab, ce părea subnutrit, dar avea suflet de savant. Adeseori Dorff se gândea că sud-africanul îl privea pe menţinătorul ţării sale doar ca pe o ocazie de-a ţine o nesfârşită serie de discursuri asupra fenomenologiei.

Şi-apoi, poate că era pur şi simplu stânjenit de faptul că menţinătorul lor - o femeie grasă, jovială, abia trecută de cincizeci de ani - era de culoare. Poate că acesta era modul lui de-a evita confruntarea cu implicaţiile acestui fapt.

— Continuă, încuviinţă Dorff.

Telerobotul lui Hunt ridică un teanc imaginar de foi şi le răsfoi.

— Dacă acceptăm, ca ipoteză de lucru, că realitatea este menţinută prin consens, deci prin *percepţia* noastră asupra ei, atunci trebuie să mai acceptăm că problema, nu numai a puţinilor aleşi - menţinătorii noştri - ci a fiecăruia dintre noi, este de a menţine realitatea. Într-un mod oarecum similar, cei din evul mediu susţineau că virtutea era datoria tuturor, chiar dacă în forma ei pură era etalată numai de puţinii aleşi. De către "sfinţi", dacă doriţi.

Astfel, abandonând controlul câtorva menţinători, traversăm o prăbuşire nervoasă colectivă. O retragere în masă dinaintea responsabilităţii existenţei.

În vreme ce Hunt continua monoton, Dorff simţi cum atenţia i-o lua razna. Observă că telerobotul lui Velasquez începuse obişnuita agitaţie. Era imposibil de spus ce anume se întâmpla în mod

precis, dar se părea că bărbatul rupea creioane, unul după altul. Sute de creioane la fiecare întrunire.

— Imperativele teologice sunt...

Dorff se întrebă curios dacă era posibil ca Velasquez să rupă *cu adevărat* creioane. Poate că avea o secretară care-l aproviziona permanent cu nenumărate cutii de creioane perfect ascuţite.

Şirul gândurilor îi fu spulberat de deschiderea violentă a uşii sălii. Un nou telerobot se năpusti înăuntru. Pe ecran clipea figura comisarului Gavronsky. Ceilalţi teleroboţi ridicară privirile, murmurând enervaţi. Gavronski îi reduse pe toţi la tăcere, fluturând un braţ metalic.

— Olga e pe moarte! anunţă el.

Se înălţă un cor de proteste. Imposibil, îşi spuse Dorff. Olga era tânără şi sănătoasă, ba chiar atletică şi era cea mai sensibilă dintre menţinătorii cunoscuţi. Ochii ei erau de un albastru limpede şi străveziu cărora nu le scăpa nimic. Cum putea să fie pe moarte?

— Medicina sovietică e cea mai bună din lume! răspunse furios Gavronsky la acuzaţia cuiva. Nu-i o problemă fizică. Şi-a pierdut încrederea în ea. O iubire neîmpărtăşită. Persoanele responsabile au fost...

Telerobotul său se dezintegră în pulbere.

— Deci, rosti Jerome Hunt cu o satisfacţie morbidă. Acum în lume au rămas numai *şase* oameni drepţi. Iar pentru evitarea distrugerii e nevoie de şapte.

O pâclă sură începu să se strecoare în sală.

Întrunirea luă sfârşit în confuzie.

Cum ajunse la serviciu, Milligan veni la biroul lui şi-i spuse, rânjind larg:

— Am făcut-o lată aseară, nu? Mă durea o căpăţână de dimineaţă!

Pankopf se trase îndărăt. Bărbatul arăta altfel. Nu era numai faptul că ar fi trebuit să fie mort. Acela nu era rânjetul lui irlandez, aspru şi nepăsător. Acum era o grimasă răutăcioasă, iar în ochi îi scânteia ura.

— Cred că am nevoie de o aspirină, spuse Pankopf. Trase sertarul şi începu să scotocească înăuntru, evitând în mod deliberat privirea celuilalt.

— Te-ai gândit vreodată, începu Milligan parcă într-o doară, cum, dacă repeţi destul de des un cuvânt obişnuit, de zi cu zi - de pildă, aspirină -, el îşi pierde înţelesul? Te gândeşti la aspirină, dar nu ţi-o mai poţi închipui. Devine doar o combinare de silabe. Aspirină.

— Nu, nu m-am gândit, răspunse Pankopf. Dar se gândea acum. Căuta peste tot şi nu găsea pilulele. Aspirinele.

— Sau pix, continuă Milligan. Sau piuneze, nu? Papetărie. Repetă-l de câteva ori. Papetărie. Ce înseamnă? Nimic. Cum ar putea însemna ceva? Papetărie.

Sertarul era acum ciudat de gol şi se golea treptat pe măsură ce Milligan bolborosea mai departe, numind obiecte pe care Pankopf le uita parcă instantaneu.

Şi totuşi, în ciuda faptului că sertarul conţinea atât de puţine, Pankopf tot nu putea găsi... astea, ce căuta el. Probabil că nu erau în sertar. De-abia simţind, mişcându-se ca printr-o ceaţă de durere amorţită, începu să scotocească în buzunare.

— Piedestaluri, spunea Milligan. Pene, păuni şi puşculiţe. Toate sunt lipsite de sens. Paraşute.

În buzunarul de la cămaşă era ceva. Pankopf îl scoase şi-l despături, sperând disperat că acolo se aflau... astea, cum le zicea.

Era un bilet~~, cel primit de la~~ Philip Korman. Acum părea făcut dintr-o folie metalică, nu din materialul acela care nu mai ştia exact cum se numeşte, pe care se scriau de obicei literele. Dar înclinându-l într-o parte şi în alta, putea citi literele gravate, sclipind argintii în lumină: *Pentru Dumnezeu, Sandy! Fă ceva!... K.*

— La urma urmei, ce naiba e un Pankopf? întrebă Milligan, rânjind tot mai larg şi mai răutăcios. Pan-kopf. Repetă-l de câteva ori, aşa lent. Pan...

Pankopf cedă şi o luă la fugă.

Ceţurile cenuşii se despicară şi Dorff se trezi. Pentru o clipă rămase nemişcat, cu ochii închişi. Sunt în spital, îşi spuse. S-a întâmplat ceva. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era convorbirea cu domnişoara Goodbody în apartamenul lui. Discutau despre natura identităţii. Apoi, fără cea mai mică senzaţie de tranziţie - aici. Speră să nu fie pe moarte.

Deschise ochii şi se pomeni privindu-şi propriul chip.

— Haide, Dorff, scoală-te, rosti Dorff trăgându-l brutal de picioare. N-avem timp de căscat gura.

Dorff privi în jur, clipind. Se afla într-o

încăpere uriaşă, plină cu şiruri de rezervoare criogenice de clonare. Jumătate din ele erau deja deschise. Nu departe, un grup de vreo douăzeci de Dorffi discutau în şoaptă. Prin alte părţi, el se plimba singur, gânditor.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Oh, Dumnezeule, nu cred că mai rezist să explic încă o dată totul. Dorff se strâmbă dezgustat, apoi îi azvârli în braţe un maldăr de haine. Îmbracă-te. Trebuie să-i dăm drumul. Phil m-a anunţat ce se întâmplă...

— Phil? Te referi cumva la Phil Kavanaugh? Dar e mort.

— Asta-i, încuviinţă Dorff. Mai repede, da? Avem necazuri. Am dat de bucluc. Pankopf e gata să cedeze.

Lumea se destrăma. Probabil că nu era nimic nou, dar Pankopf era în sfârşit pregătit s-o accepte. Aşa încât tresări, dar nu fu extrem de surprins, când taxiul în care intrase se ridică în văzduh, îşi aplecă puţin botul şi viră spre vest.

— Încotro, şefule? Şoferul aruncă un cot cromat peste spătarul banchetei şi se răsuci către el. Un alt robot.

Era prea mult. Lui Pankopf nu-i mai păsa.

— Pe bulevardul Muntele Plăcerilor, rosti el, şi robotul coti vehiculul, îndreptându-se spre Suburbii. Mergeau în tăcere, regiunea de dedesubt albastru-ceţoasă, în vreme ce Pankopf încerca să-şi adune gândurile.

În cele din urmă întrebă:

— Ce înseamnă pentru tine propoziţia: "Rareori lucrurile sunt ceea ce par a fi"?

— Este din opereta HMS Pinafore de Gilbert şi Sullivan, domnule, răspunse politicos robotul. Versul următor sună: "Smântâna se preface că-i frişcă".

— Problema mea este că nu ştiu în cine să mă-ncred, zise Pankopf. Adică, toţi pretind că sunt prieteni cu mine, dar eu nu mă pot baza decât pe aparenţe. Sperasem că fraza aceea îmi poate oferi o pistă. Se pare că am greşit.

— Dimpotrivă, domnule. Diferenţa între smântână şi frişcă nu este foarte mare; este mai degrabă o problemă de nuanţă. Aş asemăna-o oarecum cu diferenţa dintre percepţie şi realitate. Poţi să nu te încrezi în aparenţe, dar absenţa unor informaţii pe care te poţi bizui, în ceea ce priveşte contrariul, trebuie să te comporţi *ca şi cum* aparenţele superficiale ar fi adevărate.

— Poate că ai dreptate, reflectă Pankopf.

Şoferul îl lăsă în faţa casei şi plecă. Ignorând salutul voios al doamnei McMurtry, Pankopf porni grăbit pe alee. Intră şi încuie uşa înapoia lui. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simţi în siguranţă.

— Te-am prins! exclamă mulţumită domnişoara Goodbody.

— Mi se pare o prostie, spuse Dorff.

— Gura! se răsti Dorff-ul comandant. Alinierea!

Mărşăluiau pe bulevardul Muntele Plăcerilor, în formaţie compactă, sute de Dorffi, toţi echipaţi în salopete identice. Ceaţa cenuşie se despica pentru ei înainte şi se strângea după trecerea lor.

Înăuntrul pâclelor se deplasau umbre uriaşe. Răsuna scârţâit de insecte. Dorff nu era singurul care simţea un fior.

Totuşi, chiar înfruntând inamici atât de înspăimântători, asemenea înregimentare nu este bună, se gândi Dorff. N-ar trebui să fii obligat să te conformezi, să fii aidoma celorlalţi din mulţime. Nici chiar dacă mulţimea aceea ar fi alcătuită numai din tine.

Dar pe când Dorffii avansau în coloane regulate, pajiştile perfect tunse dinaintea lor începură să foiască. În iarba verde apărură găuri negre, mici la început, dar mărindu-se întruna.

— Pregătiţi-vă de luptă! Locotenentul Dorff îi împărţi în plutoane.

Cu ce? se întrebă Dorff. Nici unul dintre ei nu căpătase arme. *Ceva* ieşea din pământ.

— Kumquat, făcu Milligan. Întinse palma cu fructul şi se încruntă când acesta nu dispăru. Nu cooperează, se plânse el.

Domnişoara Goodbody sorbi din ceai, privindu-l pe Pankopf care era legat de scaun.

— Călduţ, spuse ea. Lent, înclină ceaşca, turnând ceaiul călduţ în poala lui Pankopf. Are ochi frumuşei. Încălzeşte câteva cuţite pe plită.

În clipa aceea se auzi un ciocănit la uşă. Aceasta se întredeschise şi doamna McMurtry privi înăuntru.

— Bună! zbieră ea, agitând un ziar făcut sul. Domnul Pankopf e acasă? Câinele lui mi-a lăsat ziarul mie. Privi în jur şi-l văzu legat de scaun. Ah, iată-vă!

— Puneţi mâna pe ea! răcni domnişoara Goodbody.

Ea şi Milligan tocmai înşfăcaseră braţele femeii, când Dorff ieşi din ascunzătoarea lui, dinapoia uşii, cu un revolver în mână. Purta o beretă, pusă şmechereşte.

— Nu credeai că vreunul dintre mine o să reuşească, este? rânji el. Îi împinse pe cei doi spre spatele încăperii, în vreme ce doamna McMurtry îl dezlega pe Pankopf. Eşti bine, Sandy?

— Aşa cred. Ce se-ntâmplă?

Dorff privi către doamna McMurtry care încuviinţă scurt.

— Realitatea se destramă, spuse el. Oamenii de ştiinţă cred că unele arme folosite în Al Şaptelea Război Mondial au stricat pentru totdeauna ţesătura realităţii. Oameni şi locuri au dispărut pur şi simplu din existenţă. Sau, poate, s-au transformat în... în altceva.

Totuşi, ici şi colo, există insule de raţionalitate, locuri unde oamenii nici nu dispar, nici nu transformă. Noi am cercetat şi am descoperit că o mână de răzleţi menţin realitatea în jurul lor. Tu eşti unul dintre ei, Sandy. Chiar dacă crezi că trăieşti cu o sută de ani în trecut. Din acest motiv am mutat-o pe doamna McMurtry să-ţi fie vecină. Ca preşedinte al Statelor Unite, venitul ei este întrecut numai de al tău.

Iisuse, se gândi Pankopf. O femeie preşedinte.

— Fii cu ochii-n patru până-i leg peăştia doi, îi ordonă doamna McMurtry lui Dorff.

Ignorat, Pankopf îşi aruncă ochii pe ziarul pe care-l adusese preşedintele. Pe prima pagină era fotografia lui Phil. Uimit, luă ziarul şi începu să citească articolul de sub fotografie.

CAMDEN (UPI) - Philip Kirby şi-a exprimat astăzi îndoielile că Sanford Pankopf va izbuti vreodată să zărească adevărata natură a realităţii. “Sandy e un tip valabil”, a spus el reporterilor, “însă trebuie să înveţe să gândească cu propriul lui cap. Pentru moment se pare că va accepta versiunea lui Dorff. Iar asta ar fi o mare greşeală.”

Recent, Pankopf a fost salvat dinaintea a doi atacatori de către Lemuel Dorff şi preşedintele Helen McMurtry. Printr-un raid îndrăzneţ, organizat în timpul zilei...

Pankopf lăsă ziarul din mână. Nici Phil nu mai crede în mine, îşi spuse. Cred că într-adevăr am făcut totul talmeş-balmeş. Nici pentru o clipă nu se gândea că ajunsese la adevăr. Acesta era aidoma unei cepe, căreia îi desprinzi foaie după foaie, până rămâi cu... ce? Poate cu nimic. Totuşi el avea datoria să caute acel ultim centru.

Scoase pilulele PK-47 şi le privi. Poate că aveau să-i distrugă creierul, lăsându-l pentru tot restul vieţii un paralitic neputincios, salivând prin colţul gurii. Dar era un risc pe care trebuia să-l înfrunte. Înghiţi pilulele una după alta, fără apă. Pentru o clipă, se clătină ameţit. Apoi se simţi calm şi lucid. Aerul părea anormal de limpede. Iar el ştia ce anume avea de făcut.

— Milligan, vorbi brusc Pankopf, tu ce eşti de fapt? Robot, sau ce?

Bărbatul legat îşi feri ochii de privirea lui Pankopf. Dar acesta continuă să-l fixeze, fără să clipească, dorindu-şi să vadă. Milligan tremură, ca văzut printr-un strat de aer cald. Forma lui deveni neclară, după aceea se topi, refăcându-se puţin câte puţin, până când, în cele din urmă, se stabiliză într-o insectă gigantică.

Era un gândac. Avea înălţimea mai mare decât a lui Pankopf, iar elitrele dure îi străluceau întunecat. Milligan se mişcă puţin şi pe carapace dansară curcubee multicolore. Era superb, tot aşa cum poate fi superb un automobil de teren, mare şi negru.

— Milligan? rosti ezitant Pankopf. Creatura îşi clănţăni cleştii. Înapoia ei, domnişoara Goodbody rânji dispreţuitoare.

Dorff se retrase dinaintea gândacului. Preşedintele îi urmă exemplul, nu la fel de iute, cu o expresie bănuitoare şi vicleană.

— Şi tu? o întrebă Pankopf pe domnişoara Goodbody. Tu cum arăţi de fapt?

Şi, ca prin farmec, şi ea se preschimbă într-o insectă.

— Dumnezeule, Pankopf! strigă Dorff. Ce faci?

— Ceva ce trebuie să fac. Pentru a-mi menţine respectul faţă de mine. Privi direct spre Dorff. Şeful lui. Şi tu, cum eşti *de fapt*?

Dorff încremeni. Ochii i se închiseră şi buzele îi păliră. Paloarea se răspândi, aidoma chiciurii, pe chipul lui. Lângă el, preşedintele McMurtry rămăsese la fel de nemişcată, cu pielea alb-albăstruie de cadavru.

Nu te opri, îşi spuse Pankopf prin valul de greaţă şi oroare. Mai este. Privi în jurul odăii luxos mobilate şi, pe fereastră, la pajiştea verde de afară, la straturile de flori, la căsuţele aliniate. Cerul deasupra,

norii, şi pământul dedesubt.
Se adresă tuturor:
— Mascarada s-a terminat. Arătaţi-vă!

— Bravo, rosti Phil. Începusem să mă-ndoiesc, dar ai răzbătut cu brio.

Încet, Pankopf ridică ochii din vălmăşagul de fire albastre şi roşii încolăcite în jurul lui. Privi pereţii din carton, şirul nesfârşit de cuşete terapeutice ocupate.

— Unde sunt? întrebă el. Dar îşi amintea deja o parte.

Cuşetele erau de pe nava colonizatoare Rasputin. Iar el fusese astronavigatorul navei. Phil - Phil şi femeia de lângă el, sora lui geamănă, erau secunzii.

Un uriaş gândac negru, purtând calotă de infirmieră, apăru şi-i strecură un termometru în gură. Îi apucă încheietura mâinii între cleşti.

— N-are febră, vorbi gândacul. Pulsul un pic cam iute.

— Nu mă miră, încuviinţă Phil. Împreună cu sora lui îl ajută pe Pankopf să se scoale. Suntem pe New Camden. Mai ţii minte cum am ajuns aici?

— Nu... am... ba da. Am găsit forme de viaţă inteligente. Nişte insecte mari şi negre. Pankopf scutură din cap. Se simţea ameţit.

— Perfect. Ce-ţi mai aminteşti?

— Trebuia... trebuia să colonizăm New Camden. Sondele automate spuneau că e prielnic vieţii. Dar... insectele se găseau deja aici.

— Au o civilizaţie extrem de avansată, zise Phil. Putem fi invidioşi pe ea. Iar oraşele lor acoperă toate continentele. Nu există nici o regiune neexploatată. Din fericire, ne-am oferit un loc în societatea lor. Putem fi egali cu ele în oraşe, însă trebuie să ne ducem viaţa *printre* ele. Asta îţi aminteşti?

Pankopf se înfioră.

— Da, încuviinţă în cele din urmă. Îmi amintesc. Şi îmi mai amintesc că eu... n-am putut rezista.

— Mulţi dintre noi nu s-au putut adapta. Eu am fost unul, tu altul. De aceea a trebuit să vindecăm şocul prin cuşetele terapeutice.

Pankopf privi fuiorul de sârme de deasupra lui şi-şi aminti visele.

— De fapt, mă videcaţi.

Parcurgerea unor imaginaţii traumatizante constituia un proces lung şi complicat, chiar şi cu ajutorul cuşetelor. O cască atârna încă deasupra patului său.

— M-aţi călăuzit înapoi spre însănătoşire.

— Spre acceptarea lumii tale, spuse secundul. Da. Eu am făcut asta. Cu un mic ajutor din partea concetăţenilor noştri.

Privi cu subînţeles spre gândacii care mişunau prin salon. Alţii purtau căşti şi stăteau nemişcaţi lângă cuşete.

— Domnişoara Goodbody? Pankopf considera, deşi cu ignoranţa unui civil, că modul în care se comportase ea nu fusese cam ceea ce te poţi aştepta de la un terapist.

— Este o patrioată. Phil părea stânjenit. Nu toţi ne-au primit cu braţele deschise pe New Camden. Exista un mic grup militant, care nu dorea ca prezenţa noastră să întârzie puritatea lor rasială. De obicei am reuşit să-i izolăm.

Pankopf inspiră adânc.

— Şi-acum? O să-ncep să trăiesc printre gândaci?

Constată că ideea nu-l mai tulbura. Probabil se vindecase.

— Şi asta, încuviinţă Phil. Însă am nevoie de ajutorul tău, dacă mi-l poţi oferi. Avem extrem de multă nevoie de terapişti, deoarece mai sunt foarte mulţi în cuşete. De pildă, Dorff. Merge spre însănătoşire, dar are nevoie de ajutor.

Zâmbi şi arătă spre un pat. Pankopf se aşeză. Se simţea epuizat fizic.

— Dar asta mai târziu, continuă Phil. Deocamdată vreau să te odihneşti. Mai târziu o să discutăm şi despre viitor.

Îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

Pankopf era gata să se întindă, când observă cartonaşul alb de pe pernă. Pe el scria: *Nu-i crede, Sandy. Te orbesc cu chestii ştiinţifice. Nu te opri din căutatul adevărului.* Era semnat *Philip K.*

Iisuse, se gândi Pankopf. Nu se termină niciodată.

O mână metalică se întinse peste umărul lui şi luă cartonaşul. Se răsuci şi, stupefiat, văzu un robot îndepărtându-se pe coridor. Era îmbrăcat într-un trenci vechi şi larg, şi o pălărie cu boruri pleoştite. Adidaşii erau încheiaţi peste gleznele cromate.

Chiar înainte de-a dispărea din vedere, salută o gigantică infirmieră-gândac. Insecta îi răspunse la salut.

Sfârr - bzz - clic

"*Acesta a fost doar începutul*" - din *Ubik*, de Philip K. Dick.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

HARLAN ELLISON

De la A la Z în alfabetul de ciocolată (IV)

S de la SOLFIDIAN VRACIUL

Am fost unul dintre musafirii invitaţi la petrecerea elegantă unde Solfidian a săvârşit miracolele. Primisem invitaţia cu câteva săptămâni în urmă, dar nu doream să răspund, deoarece ştiam că urmau să ne asalteze pentru contribuţii în sprijinul războiului politic dus de unul din consilierii oraşului, a cărui poziţie o considéram a dracului de şubredă. Însă mi-a telefonat Penny Goldman, iar când n-a reuşit să mă convingă, m-a sunat Leslie Parish, spunându-mi că a trecut atâta vreme de când nu ne-am văzut, şi de ce nu vin şi, pentru că doream s-o văd pe Leslie, m-am dus. Petrecerea se ţinea în casa cea nouă a lui Larry Niven, în Tarzana, iar Larry şi cu Marilyn făcuseră o treabă grozavă, cu un bufet minunat. Din momentul în care am intrat pe uşă, unul dintre membrii comitetului din partea consilierului mi-a înmânat o cartă de angajament, pe care am împăturit-o rapid şi am băgat-o în buzunar.

La început, m-am gândit să-i dau amărîtului câteva lovele, însă am preferat să-i expun pe scurt că dacă n-are de gând s-o întindă cât mai repede, s-ar putea să se trezească înaintea altui comitet, format din mine însumi, care să-i aplice o scărmăneală cu prilejul alegerilor. M-am învârtit încoace şi încolo, schimbând câteva fraze cu cunoscuţi şi încercând s-o prind pe Leslie, care se aiurea, organizând fel de fel de prostii, dar în cele din urmă distracţia a început în cortul uriaş ridicat pe terenul din spatele casei. Pentru început, George Carlin şi Richard Pryor, succesiv, mi-au distrus cheful de viaţă, apoi au revenit împreună, pretextând că improvizează, lucru care a fost pentru mine cea mai distractivă afacere de la replicile lui Ross Martin din Marea Cursă. A urmat după aceea o pauză în care s-au produs Tom Hensley cu "Roto-Rooter Good Time Christmas Band" şi atunci l-am zărit pentru prima dată pe Solfidian.

Arăta întocmai ca vrăjitorul Mandrake. Era înalt de aproape doi metri şi străveziu ca alibiurile Watergate, avea una din acele mustăţi subţiri care mă fac totdeauna să mă gândesc la Simon Legree într-un remake după Coliba unchiului Tom; de asemenea, avea mâinile cele mai albe şi mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. Degete de neurochirurg, cu unghiile lustruite. Era îmbrăcat în smoking şi purta joben. Dacă aş fi avut de dat un dineu, sunt sigur că l-aş fi angajat să se fâţâie de colo până colo. După ce formaţia lui Tom i-a scârbit suficient pe toţi, Solfidian a fost prezentat de către însuşi Candidatul, iar vraciul - pentru că a reieşit că asta este - a rugat audienţa să-i spună care erau dorinţele lor cele mai intime. Nimic măreţ, doar lucruri importante din punct de vedere personal. La început, nimeni n-a deschis gura, dar la un moment dat o femeie a spus: "În fiecare lună am un ciclu foarte dureros şi dificil. Poţi să faci ceva?". Toţi au rămas mască, dar când am văzut că era Georgina Voss, am zâmbit; este tipul de femeie care dă drumul la orice din gură. Solfidian însă nu a părut deloc şocat şi, întinzând un deget lung şi alb spre ea, a rostit: "Cred că o să ţi se pară mai bine acum".

Georgina l-a privit nemulţumită, apoi pe faţă i-a apărut un zâmbet, s-a ridicat şi rostind: "Dumnezeule!", a alergat în casă, probabil în baie, să verifice. Dar nimeni nu s-a îndoit că Solfidian o rearanjase pe dinăuntru încât să n-o mai doară. Atunci am spus: "Nu mă pot rade ca lumea. Am o barbă ţepoasă şi aspră, dar pielea este fină. Chiar când folosesc aparatul electric, mă tai şi rămân cu fire răzleţe, încât arăt exact ca un copil de patruzeci şi unu de ani cu acnee. Aţi putea face ceva, domnule?". Solfidian a încuviinţat din cap, a întins un deget spre mine şi timp ce toată lumea a oftat de uimire (şi teamă), fiecare folicul de pe faţă a ieşit din piele la un loc cu rădăcina. Toată afacerea aia mi-a căzut pe haină, de unde am scuturat-o jos, iar când mi-am frecat falca era tot atât de mătăsoasă ca şi când abia aş fi venit de la bărbierul din Plaza. Am dat tonul aplauzelor. Apoi au urmat multe, foarte multe. În câteva minute a săvârşit o duzină de minuni. I-a făcut un nas senzaţional unei femei, a mărit penisul unui agent foarte talentat, a vindecat daltonismul altuia, i-a înapoiat mirosul lui Bill Rotsler şi a făcut să crească din nou părul Candidatului. Era uluitor. Tocmai făcea o vasectomie pe Marty Shapiro, când în mijlocul nostru a apărut o femeie trupeşă, cu o pălărie imposibilă. Şi-a pus mâinile în şolduri şi l-a privit până când a terminat. Când el a privit în jur ca să vadă cine era următorul şi a zărit-o, s-a schimbat la faţă. "Va să zică, aici îmi erai, nenorocitule", a scrâşnit femeia. El a început să se bâlbâie şi să dea din mâini neajutorat. "Harry Solfidian, mută-ţi imediat fundul de aici! Acasă e lucru de făcut şi tu te prosteşti cu idioţii ăştia! M-ai auzit?" El a privit-o prosteşte şi a urmat-o cu docilitate. Au trecut printre noi şi au dispărut. Asta a fost totul. Ştiţi, am rămas impresionat până astăzi de puterea magică pe care o au femeile asupra bărbaţilor.

T de la TROGLODIŢI

Trăiesc sub gropile de gunoaie ale marilor oraşe şi pot mânca aproape orice cu excepţia ambalajelor din plastic. Dacă n-ar fi ei, am fi îngropaţi sub gunoaie. Sunt multe de zis în favoarea reîntoarcerii la ambalajele clasice.

U de la UPHIR

Demon farmacist şi doctor, cunoscător al ştiinţelor ierburilor medicinale, răspunzător de

sănătatea diavolilor, chirurg şi spiţer oficial al Curţii lui Satan, Uphir a avut recent o experienţă destul de neplăcută. Semiazas, şeful îngerilor căzuţi cu Azazel (nu-i nevoie să intrăm mai profund în subiecte de organizare şi politică), a venit cu o febră musculară a cozii foarte serioasă. A fost chemat Uphir, care a diagnosticat cazul şi a aplicat incantaţiile tradiţionale, precum şi o cataplasmă de labe de cârtiţă şi coada rândunicii. Ca să fie absolut sigur, i-a făcut lui Semiazas şi o injecţie cu penicilină. De unde să fi ştiut el că demonul era alergic la labele de cârtiţă? O reacţie neplăcută, amplificată de penicilină. Fără să vrea, lui Semiazas au început să-i meargă fulgii în iad. Instantaneu sute de mii de promisiuni nebuneşti, lăudăroşenii, ameninţări şi contracte pe care le făcuse Satan şi care conţineau fraza: "Când o să-ngheţe flăcările iadului" (la care nu se gândise niciodată că va trebui să le onoreze) au devenit realitate. Uphir a fost pedepsit să fie scufundat până la nas într-un lac de borîtură de maimuţă, în timp ce o ceată de drăcuşori se plimbau în jurul lui cu bărcile şi făceau valuri. Deci California nu este singurul loc unde e dificil de obţinut asigurări pentru doctorii nepricepuţi.

V de la VORWALKA

Contele Catio Szipesty, un vorwalka, adică vampir, după ce se săturase să tot pândească pe alei, şi suferind de nesiguranţa găsirii prânzului pe stradă, şi-a îndreptat paşii spre o comunitate din New York, unde cu barba, accentul şi obiceiurile sale nocturne s-a adaptat rapid tinerilor care căutau reîntoarcerea pe tărâmul pierdut. Pentru conte, era o fântână sigură de sânge proaspăt şi bun. Tinerii din comunitate se hrăneau cu fasole şi varză şi ronţăiau seminţe de floarea-soarelui. Erau bronzaţi de munca în aer curat, iar sângele le clocotea fierbinte sub piele. Când contele a fost găsit mort, raportul medicului legist nu a constatat că fusese o creatură a întunericului, unul din vampirii îngrozitori ai ţărilor vechi; ceea ce s-a consemnat a fost că murise de hepatită infecţioasă. "Jurnalul Asociaţiei Medicilor Americani" subliniase în repetate rânduri că sănătatea se găseşte într-o conexiune inevitabilă cu moartea.

W de la WAND OF JACOB (Toiagul lui Iacob)

Alfred Jacobi, şaptezeci şi doi de ani şi aproape orb, a fost oprit la ora unu dimineaţa pe peronul de metrou al staţiei din piaţa Sheridan. Nepoţii săi, Emily, Foster şi Hersch, ţipau la el de ani de zile; "De ce te plimbi noaptea prin oraşul ăsta îngrozitor? O să fii bătut sau omorît. Ce-i cu tine?". Însă Alfred Jacobi trăise timp de şaizeci de ani în New York şi credea în Dumnezeul strămoşilor săi şi - în mod miraculos - nu i se întâmplase absolut nimic neplăcut pe străzi. Deşi New York-ul devenise un teren ideal pentru cei mai teribili jefuitori din America, Alfred Jacobi se plimba pe unde dorea, chiar şi în Central Park, la miezul nopţii, căutându-şi drumul cu toiagul său sculptat şi vopsit în alb, pentru a indica faptul că nu putea să vadă. Dar nici toiagul, nici vârsta n-au împiedicat banda de tineri derbedei, înarmaţi cu bâte, care se ocupau cu mâzgălirea pereţilor metroului, de a-l ataca. Au venit spre el şi atunci bătrânul a întins toiagul, a urmat o rază strălucitoare de lumină şi Alfred Jacobi a rămas singur în staţie. Toiagul lui Iacob, bagheta care cheamă spiritele, sau le goneşte, aidoma vergelei lui Moise, toiagul lui Iacob era în plină putere. Dacă ajungeţi în piaţa Sheridan, opriţi-vă la staţia de metrou ca să vedeţi unul dintre cele mai frumoase exemple de artă urbană. Aparent este o frescă făcută de unul din anonimii Michelangelo din oraş şi reprezintă, în culori vii, o bandă de tineri urlând îngroziţi. Este o pauză reconfortantă după obscenităţile pe care le puteţi găsi în staţiile metroului new-yorkez.

X de la XAPHAN

Demon de spiţa a doua. În timpul răscoalei îngerilor, a propus ca raiul să fie incendiat. Pentru perfidia lui, a fost trimis pe vecie la cuptoarele iadului. Nu este bine să ai ajutoare nemulţumite. Xaphan supraîncălzeşte cazanele. Fiţi atenţi la orice zvon despre topirea calotelor polare. Xaphan se pregăteşte pentru ziua răzbunării finale şi să fiu al dracului dacă-l putem împiedica.

Y de la YGGDRASIL

Legendarul frasin nordic ce îşi întinde cele trei rădăcini sub ţara muritorilor, a giganţilor şi Niflheim, ţara ceţurilor, creşte în Wisconsin. Legenda spune că Universul va dispărea atunci când copacul se va prăbuşi. Miercurea viitoare, comisia statală pentru şosele va începe în locul acela gol construirea unei autostrăzi.

Z de la ZOMBIE

Howard Hughes a murit în 1968. N-a fost o moarte spectaculoasă, în incendiul de la Gâsca Spilcuită, asasinat de către moştenitorul său sau terorizat de vreo insectă ce răzbătuse în camerele lui sterilizate. A murit într-o noapte de iulie în 1968, înecându-se cu o bucată de friptură. Dar bogăţia are privilegiile ei. Johns Hopkins, clinica Mayo şi Walter Reed din Maryland şi-au trimis specialiştii. Era însă mort de-a binelea şi a fost îngropat. Mama Legba, cu care Hughes făcuse o înţelegere, cu douăzeci de ani în urmă, în Haiti, a venit la mormânt şi l-a ridicat dinăuntru. Entitatea colectivă este mai puternică decât moartea. Dar sfârşitul este aproape; chiar acum, în Sierra Maestre, se antrenează unul din cele mai bune grupuri de comando ale lui Fidel Castro. Ei ştiu unde s-a ascuns Hughes, când a părăsit Nicaragua cu o săptămână înainte de cutremur (nu ştiaţi că zombii pot prevesti evenimentele?). Îl vor găsi şi-l vor trimite la odihnă veşnică prin singurul mijloc cunoscut pentru anihilarea morţilor umblători.

Îi vor turna nisip în gură şi i-o vor înfunda cu un şnur de cânepă. Lupătorilor cubanezi le trebuie o misiune de asemenea importanţă pentru a scăpa de ridicol. Este lipsit de sens să ataci la baionetă nişte găini moarte.

SFÂRŞIT

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (X)

CELE MAI PREMIATE NUVELE

Nuvele distinse cu două premii

— *The Last Castle* (1966) de Jack Vance: Hugo, 1967; Nebula, 1967.
— *Gonna Roll the Bones* (1967) de Fritz Leiber: Hugo, 1968; Nebula, 1968.
— *Nightwings* (1968) de Robert Silverberg: Hugo, 1969; Apollo, 1976.
— *Goat Song* (1972) de Poul Anderson: Hugo, 1973; Nebula 1973.
— *The Death of Dr. Island* (1973, "novella") de Gene Wolfe: Nebula, 1974; Locus, 1974.
— *The Deathbird* (1973) de Harlan Ellison: Locus, 1974 ("short fiction"); Jupiter, 1974 ("novelette").
— *Born with the Dead* (1974) de Robert Silverberg: Nebula, 1975; Locus, 1975 ("novella").
— *Adrift, Just Off the Islets of Langerhans...* (1974) de Harlan Ellison: Hugo, 1975; Locus, 1975 ("novelette").
— *Home Is the Hangman* (1975) de Roger Zelazny: Hugo, 1976; Nebula, 1976.
— *Nightflyers* (1980) de George R.R. Martin: Locus, 1981; Seiun Taisho, 1983. (*Zburătorii Nopţii*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *Almanah Anticipaţia*, 1993.)
— *The Ugly Chickens* (1980) de Howard Waldrop: Nebula, 1981; Howard (The World Fantasy Award), 1981.
— *Her Habiline Husband* (1983) de Michael Bishop: Locus, 1984; SF Chronicle, 1984.
— *Black Air* (1983) de Kim Stanley Robinson: Howard, 1984 ("novella"); SF Chronicle, 1984 ("novelette").
— *The Unconquered Country* (1984) de Geoff Ryman: BSFA, 1985; Howard, 1985.
— *Sailing to Byzantium* (1985) de Robert Silverberg: Nebula, 1986 ("novella"); Premiul Lazar Komarcic, Iugoslavia, 1987.
— *Portraits of His Children* (1985) de George R.R. Martin: Nebula, 1986 ("novelette"); SF Chronicle, 1986.
— *Thor Meets Captain America* (1986) de David Brin: Locus, 1987; Lazar Komarcic, 1988.
— *The Secret Sharer* (1987) de Robert Silverberg: Locus, 1988; SF Chronicle, 1988.
— *Eye for Eye* (1987) de Orson Scott Card: Hugo, 1988; Seiun Taisho, 1989.
— *The Hemingway Hoax* (1990) de Joe Haldeman: Hugo, 1991; Nebula, 1991.
— *Beggars in Spain* (1991) de Nancy Kress: Hugo, 1922; Nebula, 1992.

CELE MAI PREMIATE POVESTIRI

O singură povestire ("short story") distinsă cu 5 premii

— *Jeffty Is Five* (1977) de Harlan Ellison: Hugo, 1978; Nebula, 1978; Locus, 1978; Jupiter, 1978; BFA (The British Fantasy Award), 1979.

Povestiri distinse cu 3 premii

— *Flowers for Algernon* (1959) de Daniel Keyes: Hugo, 1960; Nebula, 1967 (pentru versiunea amplificată la dimensiuni de roman, 1966); Premiul Lazar Komarcic, Iugoslavia, 1986. (*Flori pentru Algernon*, trad. rom. de Alexandru Mironov şi Adrian Moraru, în *Viaţa Românească* nr. 1/1974, reluată în *Almanah Anticipaţia*, 1983.)
— *The Day Before the Revolution* (1974) de Ursula K. Le Guin: Nebula, 1975; Locus, 1975; Jupiter, 1975.
— *Grotto of the Dancing Deer* (1980) de Clifford D. Simak: Hugo, 1981; Nebula,

1981; Locus, 1981.
— *The Pusher* (1981) de John Varley: Hugo, 1982; Locus, 1982; SF Chronicle, 1982.
— *Bears Discover Fire* (1990) de Terry Bisson: Hugo, 1991; Nebula, 1991; The Theodore Sturgeon Memorial Award, 1991.

Povestiri distinse cu 2 premii

— *"Repent, Harlequin!", Said the Ticktockman* (1965) de Harlan Ellison: Hugo, 1966; Nebula, 1966. (*"În genunchi, Arlehin!"*, zise Domnul Tictac, trad. rom. de Ion Doru Brana, în *Antares*, 2, Editura Baricada, Bucureşti, 1992.)
— *Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stones* (1969) de Samuel R. Delany: Hugo, 1970 ("short story"); Nebula, 1970 ("novelette").
— *Slow Sculpture* (1970) de Theodore Sturgeon: Hugo, 1971; Nebula, 1971. (*Sculptură lentă*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *Almanah Anticipaţia*, 1988.)
— *The Wind's Twelve Quarters* (1975, volum) de Ursula K. Le Guin: Locus, 1976; Premio Gilgamés de narrativa fantastica, Spania, 1986.
— *Catch That Zeppelin* (1975) de Fritz Leiber: Hugo, 1976; Nebula, 1976.
— *Tricentennial* (1976) de Joe Haldeman: Hugo, 1977; Locus, 1977. (*Tricentenarul*, trad. rom. de Mihai-Dan Pavelescu, în *String*, 2, 1990)
— *The Way of Cross and Dragon* (1979) de George R.R. Martin: Hugo, 1980; Locus, 1980.
— *The Compass Rose* (1982, volum) de Ursula K. Le Guin: Locus, 1983; Ditmar, Australia, 1986.
— *The Peacemaker* (1983) de Gardner Dozois: Nebula, 1984; SF Chronicle, 1984.
— *Salvador* (1984) de Lucius Shepard: Locus, 1985; SF Chronicle, 1985.
— *Paper Dragons* (1985) de James P. Blaylock: Howard, 1986 ("short story"); SF Chronicle, 1986 ("novelette").
— *Robot Dreams* (1986) de Isaac Asimov: Locus, 1987; David Readers, 1987.
— *Tangents* (1986) de Greg Bear: Hugo, 1987; Nebula, 1987.
— *Soft Monkey* (1987) de Harlan Ellison: The American Mystery Award, 1987; Edgar (The Edgar Allan Poe Award), 1988.
— *Why I Left Harry's All-Night Hamburgers* (1987) de Lawrence Watt-Evans: Hugo, 1988; Davis Readers, 1988.
— *Kirinyaga* (1988) de Mike Resnick: Hugo, 1989; SF Chronicle, 1989.
— *Buffalo* (1991) de John Kessel: Locus, 1992; Theodore Sturgeon Memorial, 1992.

Date extrase din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners*. Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

TUNELUL TIMPULUI

1973

Comemorări:

— În acest an dispare John Ronald Renel TOLKIEN, născut în 1892 în oraşul Bloemfontein din Republica Sud-Africană, unul dintre marile nume ale literaturii mondiale şi, totodată, unul dintre marii maeştri ai genului heroic-fantasy. Licenţiat la Oxford, apoi asistent universitar la Leeds, şef al catedrei de engleză medievală (1925 - 1945) şi şef al catedrei de literatură engleză (1945 - 1959) la Oxford. Din extrem de bogata sa bibliografie amintim: Trilogia "THE FELLOWSHIP OF THE RING" ("THE WORLD OF THE RING" - 1954; "THE TWO TOWERS" - 1954; "THE RETURN OF THE KING" - 1955) şi ciclul de proze scurte "UNFINISHED TALES OF NUMENOZ AND MIDDLE-EARTH". Alte titluri de referinţă sunt: "THE HOBBIT" (1936; trad. rom. "O poveste cu un hobbit"), "FARMER GILES OF HAM" (1949), "THE ADVENTURES OF TOM BOMBADIL" (1962), "FAERIE", "THE SILMARILLION" (încununat postum cu premiul "Hugo" în 1978 drept "cel mai bun roman fantasy din toate timpurile"), "SMITH OF WOTTON MAJOR". Despre opera sa s-au scris numeroase studii şi lucrări critice, dintre care amintim: Lin CARTER - "TOLKIEN: A LOOK BEHIND THE LORD OF THE RINGS" (1969); William READY - "UNDERSTANDING TOLKIEN" (1969); Catherine R. STIMPSON - "J.R.R. TOLKIEN" (1969); H. CARPENTER - "J.R.R. TOLKIEN - A BIOGRAPHY" (1977); R. FOSTER - "A GUIDE TO MIDDLE-EARTH" (1982); Randel HELMS - "TOLKIEN'S WORLD" (1974); P.H. KOCHER - "MASTER OF THE MIDDLE-EARTH: THE FICTION OF J.R.R. TOLKIEN" (1972).

— Moare Jan WEISS (n. 1892), unul dintre pionierii curentului suprarealist în literatura cehă. În ultimii ani de viaţă s-a dedicat exclusiv genului SF. Dintre scrierile sale amintim: "Oglinda cu reflexie întârziată" (1927), "Casa cu o mie de etaje" (1929), "În ţara strănepoţilor noştri", "Omul cu pene", "Regimentul nebunilor", "Un câine celebru", "Un radio, un trandafir", "O stea pe cerul Africii", "Laşul cel temerar" etc.

Apariţii editoriale:

— STATELE UNITE: Poul ANDERSON - "THE MERMAN'S CHILDREN" şi "THE PUGILIST". Isaac Asimov - "THIOTIMOLINE TO THE STARS", "LIGHT VERSE", culegerea "THE BEST OF ISAAC ASIMOV" şi antologia "NEBULA AWARD nr. 8". Alfred Bester - "SOMETHING UP THERE LIKE ME". Dean KOONTZ publică romanul de senzaţie "DEMON SEED" care tratează despre posibilitatea apariţiei libidoului la supercomputere. Autorul reia în registru grav o temă tratată în mod umoristic de Robert SHECKLEY în povestirea "CAN YOU FEEL ANYTHING WHEN I DO THIS?", apărută în 1971. Succesul şi, în acelaşi timp, scandalul stârnite de acest roman îi atrag ecranizarea, însă filmul este mediocru, deşi s-a bucurat de distribuirea în rolul principal a unei supervedete: Julie Christie. R.A. LAFFERTY (n. 1914) lansează câteva povestiri scrise în inimitabilul său stil: "THE WORLD AS WILL AND WALLPAPER", "PARTHEN" şi "AMONG THE HAIRY EARTHMEN". Ursula K. LE GUIN (n. 1929) publică "THE ONES WHO WALK AWAY FROM OMELAS" (premiul "Hugo"), "FIELD OF VISION", "THE STARS BELOW" şi "DIRECTIONS OF THE ROAD". Fritz LEIBER îmbogăţeşte ciclul "THE SWORDS" cu câteva noi titluri: "THE SADNESS OF THE EXECUTIONER", "TRAPPED IN THE SHADOW LAND" şi "THE BAIT". Alte scrieri: "CAT THREE" şi culegerea "THE WORLDS OF FRITZ LEIBER".

Barry N. MALZBERG (n. 1939) - "IN THE ENCLOSURE", "MAKING TITAN", "HEROWIT'S WORLD", "TACTICS OF CONQUEST" şi "THE MEN INSIDE". Vonda N. McINTYRE (n. 1948) publică "OF MIST, AND GRASS, AND SAND" (premiul "Nebula"), Larry NIVEN (n. 1938) - "THE HOLE MAN" (premiul "Hugo"; trad. "Omul black-hole") şi "PROTECTOR", iar Robert SHECKLEY - "WELCOME TO THE STANDARD NIGHTMARE" şi "A SUPPLIANT IN SPACE".

Alte apariţii editoriale: Robert SILVERBERG - "IN THE GROUPE", "MANY MANSIONS", "THE WIND AND THE RAIN", "THIS IS THE ROAD", "VALLEY BEYOND THE TIME", "DIONYSUS", antologia "THE TRIPS IN TIME AND SPACE" şi culegerea de povestiri proprii "UNFAMILIAR TERRITORY". Clifford D. SIMAK - "CEMETERY WORLD", John T. SLADEK - "SOLAR - SHOE SALESMAN, BY CHIPDIG K. KILL" şi culegerea "STEAM-DRIVEN BOY, AND OTHER STRANGERS".

James TIPTREE-jr. (pseudonimul scriitoarei Alice SHELDON; n. 1915 - m. 1990) - "LOVE IS THE PLAN, THE PLAN IS DEATH" (premiul "Nebula"), "THE GIRL WHO WAS PLUGGED IN" (premiul "Hugo") şi culegerea "TEN THOUSAND LIGHT-YEARS FROM HOME".

Anul 1973 aduce noi romane purtând prestigioasa semnătură a lui Jack VANCE: "THE ANOME" şi "THE BRAVE FREE MEN" (primele două volume din trilogia "CHRONICLES OF DURDANE"; cel de-al treilea - "THE ASUTRA" - apare în anul următor), romanul "TRULLION: ALASTOR 2262" (primul volum din ciclul "ALASTOR"), precum şi povestirile "MORREION" şi "THE AUGMENTED AGENT".

A.E. van VOGT publică un roman violent anticomunist - "FUTURE GLITTER", George ZEBROWSKI (n. 1945 în Austria) - "STARCROSSED", iar Roger ZELAZNY - "TO DIE IN ITALBAR" şi "LAST INN ON THE ROAD" (în colaborare cu Daniel PLACHTA).

— MAREA BRITANIE: deceniul este marcat de erupţia curentului "new wave", promovat de redacţia revistei "NEW WORLDS". Deşi revista dă faliment în 1970, cohorta de tineri autori lansaţi în paginile sale invadează librăriile britanice cu proze experimentale, de frontieră, exaltând anarhismul, antimilitarismul, lupta împotriva societăţii de consum, amorul liber, recurgerea la droguri. Această "modă" molipseşte şi unii autori consacraţi, fără a le aduce - în perspectivă istorică - prea mulţi lauri (ba chiar dimpotrivă). În orice caz, puţine, foarte puţine scrieri au rezistat trecerii timpului şi evoluţiei reale a vieţii sociale. Amintim în acest sens pe Brian W. ALDISS cu "FRANKENSTEIN UNBOUNDED" şi studiul "BILLION YEAR SPREE - THE HISTORY OF SCIENCE FICTION", pe Michael BISHOP cu "DEATH AND DESIGNATION AMONG THE

ASADI", pe John BRUNNER - "THE STONE THAT NEVER COME DOWN", "AGES OF THE MIRACLE", "MORE THINGS IN HEAVEN", "VIRUS" şi culegerea "TIME-JUMP", pe Michael CONEY (n. 1932) - "THE MANYA", "FRIENDS COME IN BOXES", "SYZYGY" şi "THE NEVER GIRL". Nu pot fi omişi Edmund COOPER (n. 1926) cu "THE TENTH PLANET", "THE OVERMAN CULTURE" şi "THE CLOUD WALKER", precum şi Christopher PRIEST (n. 1943) cu "THE INVERTED WORLD".

— FRANŢA: Jean-Pierre ANDREVON - "LA PRINCESSE MYOPE DU BUILDING POURPRE", "EPILOGUE, PEUT-ETRE" şi "LE TEMPS DES GRANDES CHOSES". René BARJAVEL - "LE GRAND SECRET", Michel JEURY (n. 1934) - "LE TEMPS INCERTAIN" ("Grand Prix de la Science Fiction Francaise"), Gérard KLEIN (n. 1937 în Luxemburg) - culegerea "LA LOI DU TALION" şi Daniel WALTER (n. 1940) - "LES EAUX DE GLOIRE", "LA MONTAGNE INSCRITE DANS LE REGARD DU TEMPS", "EST-CE MOI QUI BLASPHEME TON NOM, SEIGNEUR?" şi "LES ETOILES EN GELEE DE SONGES". În acest an, Jacques SADOUL (n. 1934) publică două studii, adevărate lucrări de referinţă: "HISTOIRE DE LA SCIENCE FICTION MODERNE, 1911-1971" (în care tratează cu deosebire prozele scurte publicate în magazinele specializate; o a doua ediţie, completată şi adusă la zi, apare în 1985) şi "HIER, L'AN 2000" (despre arta grafică SF).

— BELGIA: criticul literar SF Jacques VAN HERP publică studiul "PANORAMA DE LA SCIENCE FICTION", care tratează mai ales fenomenul SF în Franţa şi ţările francofone.

— ROMÂNIA: George ANANIA & Romulus BĂRBULESCU - "Paralela enigmă". Debutează Duşan BAISKI (n. 1955) cu "Meşterul Manole". Leonida NEAMŢU (n. 1934) - culegerea "Blondul împotriva umbrei sale". Corneliu OMESCU (n. 1936) - "Răpirea bărbaţilor". Mircea OPRIŢĂ (n. 1943) - culegerea "Nopţile memoriei". În "Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice", ajunsă în ianuarie 1973 la nr. 435, alături de câţiva autori străini (Jules VERNE, KARINTHY Frigyes, Igor ROSOHOVATSKI, Ambrose BIERCE), sunt publicaţi masiv creatorii români de SF, între care îi amintim pe Voicu BUGARIU ("Dansul pinguinilor"), Eugen MORARU, Ion Ilie IOSIF, Tudor NEGOIŢĂ ("Soluţii optime"), Corneliu OMESCU, Mircea OPRIŢĂ ("O falie în timp"), Dragomir HOROMNEA, Dan D. FARCAŞ, Marcel LUCA ("Planeta fără pterodactili"), Sorin SIGHIŞANU, Ştefan ZAIDES, Romulus DINU ("Mesagerul mnezic"), Victor KERNBACH ("Paradoxul dublurii"), Mihu ANTIN şi alţii.

— ITALIA: Anna RINONAPOLI - "SFIDA AL PIANETA"; Gianni MONTANARI (n. 1949) - "NELL NOME DELL' UOMO"; "LA SEPOLTURA".

Periodice:

— În Franţa, Henri-Luc LANCHAT editează fanzinul "L'AUBE ENCLAVEE".

— În Statele Unite apare primul număr al revistei "OMNI", sub conducerea lui Robert SHECKLEY şi Ben BOVA. Ediţii naţionale ale acestui magazin apar în Germania, în Japonia şi, începând din 1990, în Marea Britanie.

— Tot în SUA apare "SCIENCE FICTION STUDIES", publicaţie de critică literară editată de către Indiana State University. După 1978, editarea a fost preluată de McGill University din Montreal (Canada).

— Prestigioasa revistă de literatură universală "Secolul 20" dedică, în cursul anului 1973, câteva numere domeniului SF şi fantastic, respectiv: nr. 3 - H.P. Lovecraft; nr. 6 - Dino Buzzati şi nr. 8/9 - "Cânturile lui Maldoror" de Lautréamont.

Fandom:

— La Bucureşti are loc cea de-a doua "Consfătuire naţională a cenaclurilor SF", manifestare cu periodicitate anuală.

— La Toronto (Canada) are loc a 31-a ediţie "WORLD SCIENCE FICTION CONVETION" ("TORCON - II"), la care participă 2 900 de delegaţi.

Premii:

— "HUGO AWARD": Isaac ASIMOV - "THE GOD THEMSELVES" (roman - trad. "Zeii înşişi"); Ursula K. LE GUIN - "THE WORD FOR WORLD IS FOREST" (nuvelă - trad. "Numele lumii e pădure"); Poul ANDERSON - "GOAT SONG" (nuveletă); Cyril M. KORNBLUTH & Fredrik POHL - "THE MEETING" şi R.A. LAFFERTY - "EUREMA'S DAM" (povestire; ex-aequo); Ben BOVA - pentru activitatea editorială; Terry CARR - "The Best Fan Writer"; Frank Kelly FREAS - pentru grafică (profesionişti); Tim KIRK - pentru grafică (amatori); "ENERGUMEN" - fanzin; "SLAUGHTERHOUSE FIVE" (regia George Roy Hill) - film. Premiul special: Pierre VERSINS pentru "L'ENCYCLOPEDIE DE L'UTOPIE, DE LA SCIENCE FICTION ET DES VOYAGES EXTRAORDINAIRES".

— "NEBULA AWARD": Arthur C. CLARKE - "RENDEZ-VOUS WITH RAMA" (roman); Ursula K. LE GUIN - "THE WORD FOR WORLD IS FOREST" şi Gene WOLFE - "THE DEATH OF DR. ISLAND" (nuvelă; ex-aequo); Harlan ELLISON - "DEATHBIRD" (nuveletă) şi Vonda McINTYRE - "OF MIST, AND GRASS, AND SAND" (nuveletă; ex-aequo); James TIPTREE-jr. - "LOVE IS THE PLAN, THE PLAN IS DEATH" (povestire); "SOYLENT GREEN (regia Richard Fleisher) - film.

— "PRIX APOLLO" (Franţa): John BRUNNER - "STAND ON ZANZIBAR".

— "JOHN W. CAMPBELL MEMORIAL AWARD" (SUA): I - Barry MALZBERG - "BEYOND APOLLO"; II - James GUNN - "THE LISTENERS"; III - Christopher PRIEST - "FUGUE FOR A DARKENING ISLAND".

— "JOHN W. CAMPBELL AWARD" (SUA): Jerry POURNELLE.

— "JUPITER AWARD": Arthur C. CLARKE - "RENDEZ-VOUS WITH RAMA"; Thomas PYNCHON - "GRAVITY'S RAINBOW"; David GERROLD - "THE MAN WHO FOLDED HIMSELF".

— "PILGRIM AWARD" (SUA): Jack WILLIAMSON.

Mihaela şi Cristian IONESCU

DACIA 1325 LIBERTA

DACIA 1325 LIBERTA

îmbunătăţeşte gama de fabricaţie DACIA, oferind un confort sporit: are un aspect plăcut, marcat de o aleasă supleţe.
Solicitat pe pieţe de export, este livrat în acelaşi timp şi pe piaţa românească.

FIŞA TEHNICĂ

Motor: • Cilindree: 1397 cm3 • Raport de compresie: 9:1 • Cutie de viteze: 5 trepte • Puter e: 62 CP • Viteză maximă: 145 km/h • Consum: regim 90 km/h = 6,4 l; regim urban = 9,4 l

---

RADIO TINERAMA

68,7 FM Stereo

Audiaţi săptămânal, luni, la orele 21:10, emisiunea
"SCIENCE FICTION WORLD" (Universul lumilor SF)
Realizator: Alin Gălăţescu

RADIO TINERAMA

68,7 FM Stereo

- ALEXANDRU MIRONOV
- URSULA K. LE GUIN
- AURELIUS BELEI
- PAVEL D. CĂTĂLIN
- AVRAM DAVIDSON
- SILVIU GENESCU
- VLADIMIR-LIVIU FENOGHEN
- MICHAEL SWANWICK
- HARLAN ELLISON
- CORNEL ROBU
- MIHAELA ŞI CRISTIAN IONESCU

I.S.S.N. 1220 - 8520